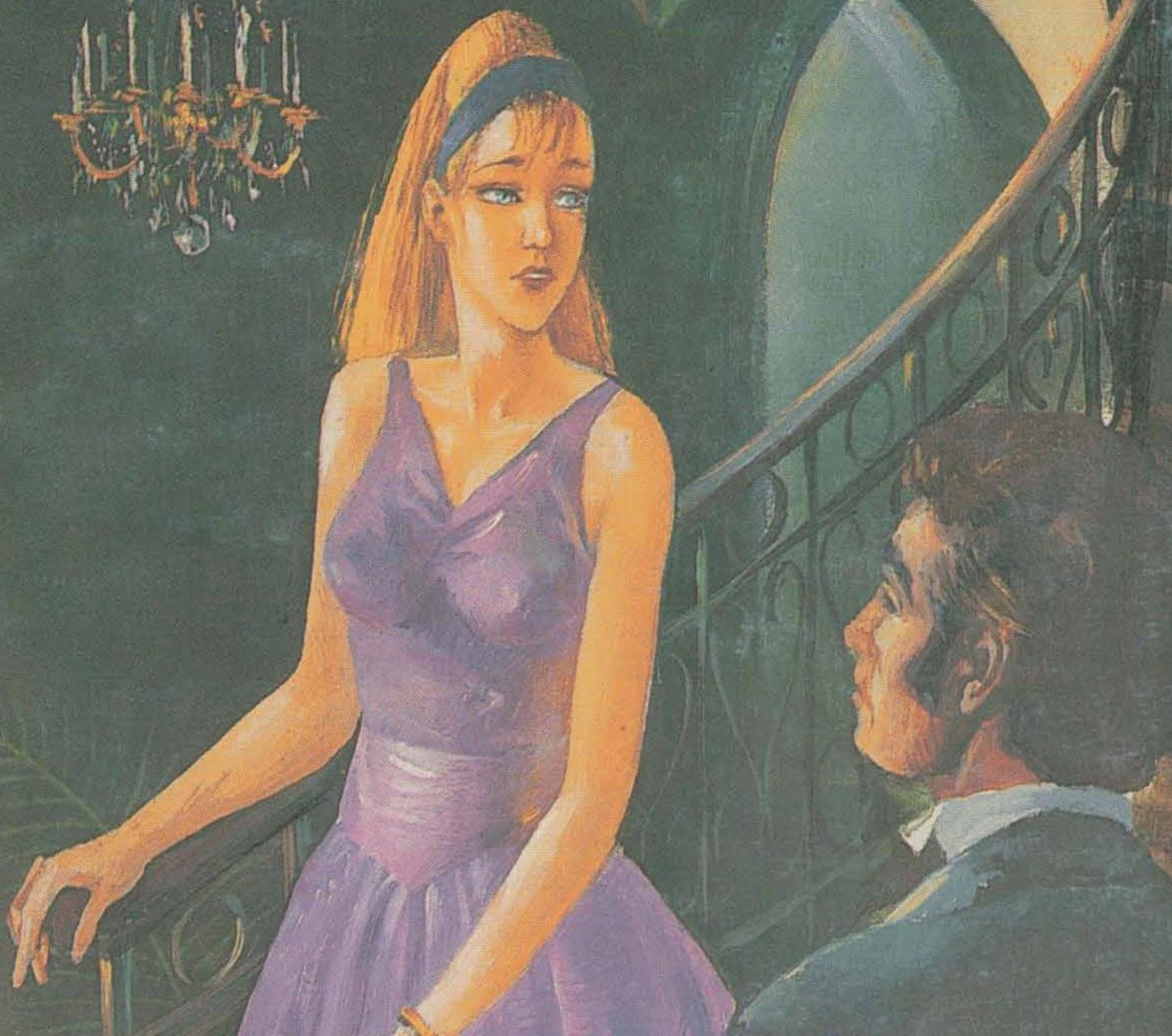

АТИКА СРЕДНОЩНИ РОМАНИ № 18

ПАРФЮМЪТ НА СТРАХА

АЛИСИЯ ГРЕЙС

АЛИСИЯ ГРЕЙС

ПАРФЮМЪТ НА СТРАХА

Превод: Магдалена Атанасова

chitanka.info

* * *

Този ден цареше леден студ. Дъждът шибаше като камшик по нежните листни пъпки, сякаш беше решил безмилостно да ги орони.

Небето беше оловно сиво, а вятърът носеше черните облаци ту в една, ту в друга посока.

В стаята на доктор Ричард Гилуърт дъждът барабанеше по прозорците. Старият човек лежеше, леко привдигнат, на болничното легло, завит с бяло вълнено одеяло.

Главата му, смалена и изпостала, лежеше върху възглавницата. Болният беше затворил очи, но не спеше. За него сънят се бе превърнал в скъпоценно изключително състояние.

Гърдите му свиреха. Колкото наближаваше смъртта, толкова пострашни мъки търпеше изтерзаното му тяло.

Доктор Гилуърт усещаше все по-силна болка в гърба. Опита се да отклони вниманието си от нея, което му струваше пълно напрежение на волята. Подир спазмите дойдоха болки, които разтресоха немощното му тяло.

— Господи на небесата! — провикна се той. — Помогни ми.

Отвори очи и видя на вратата жена си Дороти.

— Мислех, че си заспал — каза тя.

Гласът ѝ сякаш идваше някъде отдалеч.

— Гърбът ми — с усилие изпъшка той. — Помогни ми да се обърна настрани.

Затвори очи и усети на раменете си нейните хладни силни ръце. Тялото му бавно се извъртя настрани. Исполинската змия разхлаби своята задушаваща прегръдка. Той облекчено отдъхна.

— Да ли разтрия ли гърба? — попита Дороти.

— Да — тихо помоли той.

След малко усети как тя смъква горнището на пижамата му и как по кожата му се разнася прохладното масло. Отново отвори очи и погледът му се заря към прозорците. Попита:

— Къде е Брайън?

— В библиотеката — отговори тя. Едва успяваше да прикрие тревогата си.

— Говори ли изобщо с теб?

— Само когато е съвсем неизбежно.

Доктор Гилуърт можеше да си спести въпроса. И без това знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Момчето още не се е съвзело от смъртта на Моника — тихо каза той. След всяка дума правеше пауза.

— Времето ще го излекува — отвърна Дороти.

— За пет години трябваше да му е минало.

— Брайън винаги се е поддавал на настроения. За него смъртта на Моника беше голямо сътресение. В края на краищата тя умря в тази къща. И завръщането му не беше никак весело.

Той безсилно кимна. Сам бе накарал Дороти да повика Брайън у дома, защото смъртта вече беше близо. Сигурно ще умре след няколко дни или след седмица-две. Допреди някое време още се надяваше да се помири със сина си...

— Моля те, престани сега да мислиш за Брайън — каза Дороти.

— Станалото — станало, не можеш вече нищо да промениш.

Натискът на ръцете й върху гърба му се увеличи, когато тя заговори за мъртвата.

— Ако това момиче имаше капчица чувство към Брайън, нямаше да се държи така — отсече тя. Гласът ѝ трепереше от зле прикрит гняв.

— Тя просто беше една въртиопашка, успяла да прильже Брайън и да се омъжи за него. Когато заминаваше за онова пътуване... — Дороти не довърши, от гърдите ѝ се откърти въздишка — И без друго този брак нямаше да трае дълго.

Докторът не отговори нищо. Дороти отново му навлече горнището на пижамата.

— Как се чувстваш сега? — попита тя меко.

— Много по-добре.

— Искаш ли да остана при теб?

На драго сърце щеше да кимне, но реши, че още има достойнство да отклони предложението. Просто не би понесъл скръбното изражение на Дороти.

Само преди година всичко беше другояче. Той бе висок и строен, изглеждаше добре. Един мъж, на когото шестдесетте години му стоят чудесно. Сивите му очи бяха огледало на неговия буден ум и интелектуална енергия.

— Не — каза той най-после, — ще те повикам, ако имам нужда.
Дороти нежно го погали по раменете.

Заслуша се в стъпките ѝ, когато тя се отправи към вратата.
Фактът, че не обиколи покрай леглото, за да се изправи очи в очи с него, му носеше своеобразно удовлетворение.

— Всъщност днес — подхвърли Дороти от прага — пристига твоята медицинска сестра.

Почувства, че Дороти очаква от него да каже нещо. Но не му идващо нищо наум. Не беше способен ясно да разсъждава. Освен това знаеше, че за Дороти е много уморително сама да се грижи за него. Добре беше, правилно беше да ангажира медицинска сестра.

* * *

Влакът спря със скърцане.

Лесли Харис, с голям червен кожен куфар в едната ръка и черна чанта в другата, започна да си пробива път през вагона.

Върху червения куфар имаше лепенки от всички големи градове в Европа и Южна Америка. След малко тя вече стоеше на перона, изпращайки влака с очи.

Леден вихър я подхвани и тя забърза да се скрие в гарата, и да попита на гишето може ли да се намери някъде такси.

Един дребен човечец със сбръчкано лице и дебели очила на късогледите си очи я изгледа изучаващо.

— Ако го няма отвън — каза с висок глас, — скоро ще дойде. — Извади старомоден джобен часовник от жилетката си и погледна циферблата. — В този час Хари обикновено си пие кафето.

Лесли благодари и седна на една пейка, като сложи багажът до себе си.

„Само без нерви — каза си тя. — Това е малко градче, на сто и двадесет километра от Ню Йорк. Не можеш да очакваш оживено движение като в големия град.“

Развърза връзките на бялата си непромокаема моряшка шапка и я свали. След това тръсна дългата си руса коса, уви я на възел и пак я прибра под шапката.

Лесли Харис познаваше малките градчета. В едно от тях беше израсла. И ако нямаше сериозна причина, никога не би приела работа на такова място.

Една от причините беше свързана с мъжа, с когото се бе сприятелила. Казваше се Фил Крас. Само при мисълта за него цяла настърхна. Тяхното познанство бе стигнало до такава точка, че той все повече настояваше да получи доказателство за любовта ѝ. Лесли се люшкаше между потребността да бъде обичана и страхът, че той никога няма да се ожени за нея, ако отстъпи пред настояванията му.

Втората причина беше свързана с професията ѝ. В посредническото бюро ѝ бяха казали, че новият ѝ пациент ще бъде

известният психиатър и антрополог доктор Ричард Гилуърт. Докато учише, тя беше изчела редица негови книги.

Освен това ѝ бяха съобщили, че съпругата на доктор Гилуърт също има докторска титла. Наистина областта, в която работи, не е така престижна, както тази на мъжа ѝ. Мисис Гилуърт се специализирала в психиката на пътешествете.

Лесли още си спомняше как реагира на тази вест. „Вкусове различни“ — помисли си тя.

Така или иначе, заболяването на доктор Гилуърт ѝ даваше желаната възможност за известно време да напусне големия град. Така от разстояние би могла да провери още веднъж чувствата си към Фил Крас. Освен това се надяваше да повиши професионалния си престиж, работейки за известния доктор Гилуърт.

Лесли се надигна, щом пред гарата спря такси.

— Знаете ли къщата на Гилуърт? — обърна се тя към шофьора.

— Тук наоколо всички я знаят — каза той и широко се засмя.

Той отвори вратата на автомобила и я покани да седне отзад. Лесли се отпусна на тапицираната седалка. Нетърпелива бе по-скоро да види бъдещото си работно място.

Шофьорът се върна с багажа и го намести отпред до себе си. На Лесли ѝ беше все едно, стига да не се загуби нещо.

Колата рязко потегли и се понесе през забулен от дъжд, навяващ тъга пейзаж. Шофьорът я разглеждаше в огледалото за обратно виждане. На Лесли ѝ прикипя.

— Далече ли е още къщата на Гилуърт? — раздразнено попита тя.

— Извинявайте, че ви гледам така настойчиво — взе да се извинява шофьорът, — но се питах коя ли сте вие. У Гилуъртови много рядко отива някой.

— Аз съм медицинска сестра — каза Лесли.

Мъжът помълча минута-две.

— Къщата е горе на скалите — каза след това. — Но в момента не се вижда от силния дъжд.

Пътят минаваше край скали и гори. Но от дъждът всичко изглеждаше размазано.

— Медицинска сестра — промърмори шофьорът, — значи на доктора работата му е лоша.

„Старо дрънкало“ — помисли си Лесли, без да му отговори.

— Местните хора — продължи шофьорът невъзмутимо — наричат къщата на Гилуърт Драконовия замък. — Той се засмя и потърси погледа ѝ в огледалото.

— Звучи пленително — сопна се тя и напук отмести очи.

— Почти стигнахме — осведоми я той.

Лесли нямаше желание да продължава разговора и замълча. Наведе се напред и се загледа през стъклото.

Дъждът беше поотслабнал. Въпреки това гледката си оставаше потискаща. Тя потисна внезапния си порив да помоли шофьора да спре и да обърне към гарата.

— Сега вече можете да видите къщата — обади се шофьорът.

Грамадната каменна сграда отсреща приличаше по-скоро на крепост, отколкото на вила, по-скоро на мрачен замък, отколкото на дом, обитаван от хора, които живеят в него и са щастливи.

— При хубаво време — продължи шофьорът — се вижда чак до реката оттатък. — Той извади визитна картичка от джоба на палтото си и я подаде на Лесли.

— Приберете я, в случай че ви дотрябвам спешно. Обикновено можете да ме намерите на единия от двата телефона.

Тя благодари, но не ѝ стана ясно защо би могла да се нуждае от него, когато и да било.

Шофьорът намали скоростта и зави по широката алея, водеща към къщата.

* * *

Дороти Гилуърт отвори тежката дъбова врата на библиотеката и застана неподвижно. Беше дребна и пъргава, прехвърлила вече петдесетте. Изدادените ѝ скули, тънките устни и очите с цвят на опушен кварт издаваха желязна воля и непреклонна решителност. Гъстата прошарена коса само подчертаваше това впечатление.

Погледът ѝ обиколи наоколо и се спря на високия мъж, застанал до прозореца. В сумрачната светлина, която се процеждаше през полуспуснатите завеси, той изглеждаше нереален и ѝ припомни за едно друго място и за друг мъж, с когото имаха поразителна прилика.

Приликата наистина беше толкова голяма, че тя сепнато се хвани за сърцето. Дългите години ни най-малко не бяха притъпили чувствата ѝ към онзи човек. Той беше някога неин любовник.

„Но сега дойде време на спокойствието — каза си тя. — Време за нежност.“ Погледът ѝ се плъзна към стаята, където лежеше мъжът ѝ, след това пак се върна при младия мъж до прозореца. „Вече обичам само един човек на свeta — Брайън, моя син“ — помисли си тя. Пусна лявата си ръка, изпъна рамене и решително влезе.

— Защо не се качиш при Ричард? — попита нервно. Гласът ѝ минаваше във фалшет.

Брайън мълчеше.

Неговото безразличие я дразнеше.

— Защо си толкова непреклонен? Той иска да те види и не му остава много време.

Брайънбавно се обрна.

— Моника кого е искала да види преди смъртта си? — попита той. Гласът му беше леденостуден.

— Моника! Моника! — бясно закрещя тя. — От пет години е мъртва. А горе лежи баща ти на смъртно легло. Цели пет години кракът ти не е стъпвал тук. Сега с триста молби те докарах, защото той иска да те види — каза Дороти, като дишаше тежко.

— Нали дойдох — хладно отвърна синът ѝ.

— Той иска да те види, да говори с теб.

— Вече се видях с Ричард — безизразно отговори Брайън. Не казваше на родителите си „татко“ и „майко“, а ги наричаше по име.

— Ще стане цяла седмица, откак си тук, но при него си бил един — единствен път — в деня, когато пристигна.

Дороти затвори очи. Ако загубеше търпение, никога нямаше да накара Брайън да направи това, което искаше от него. Имаше чувство, че той си играе с нея на котка и мишка, особено когато става дума за мъжа ѝ.

Отвори очи и погледна към Брайън. „Невъзможно е да знае истината“ — помисли си тя.

Но понеже вярваше непоколебимо в изключителните способности на човешката психика, понякога ѝ минаваше през ума, че Брайън би могъл да отгатне, че Ричард не му е баща. Самата мисъл беше непоносима.

По невероятен каприз на природата Ричард и Брайън така измамно си приличаха, че никой — нито приятели, нито роднини — никога не бе поставял под въпрос кръвната връзка между тях. Ако у Брайън се породеше съмнение относно баща му, то можеше да бъде най-много някаква смътна, подсъзнателна догадка.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Моля те, направи го заради мен. — Дълбоко си пое дъх. — В края на краишата той ти е баща.

Брайън измъкна ръката си.

— Не ми е баща — заяви той.

— Какво каза?

Не беше способна да изрече нито дума повече.

— Той вече не ми е баща, щом оставил Моника да умре — добави мрачно. След това посочи с пръст към вратата на библиотеката: — Когато той преди пет години влезе през тази врата, за мен моят баща вече не съществуваше. — Ръката му описа широка дъга. — Аз се отказах от всичко това, дори и от името си — каза рязко. — Колегите ми не ме знаят под името Брайън Гилуърт.

Дороти безпомощно вдигна ръце.

— Нищо ли не мога да направя, за да си промениш мнението?

— Нищо.

Но когато се канеше да си тръгне, ѝ хрумна друго.

— Защо тогава си дойде?

— За да го видя как умира — изрече той бавно и съвсем ясно.

Несъзнателно замахна с ръка. Чак след звука от плесницата разбра какво бе направила.

* * *

Брайън остана неподвижен, докато Дороти не затвори вратата след себе си. После опипа горящата си буза и се замисли дали майка му някога изобщо го е удряла.

От дете не помнеше такова нещо. Тази задача винаги бе изпълнявал Ричард.

Брайън имаше странното чувство, че зад плесницата се крие нещо повече от разправа на ядосана майка с непокорния ѝ син.

Но какво? Излъганата любов на майка му? Думата „любов“ заседна в съзнанието му. Той винаги е бил сигурен в нейната любов.

Още като дете търсеше закрила в прегръдките ѝ, когато баща му го наказваше за никаква лудория. Не че Ричард е бил особено суров към него. Всъщност с годините Брайън все повече си даваше сметка до каква степен е възприел неговото чувство за справедливост и несправедливост. И преди изпитваше голямо уважение към Ричард.

Облегна се на прозореца.

„Но когато най-много се нуждаех от него — помисли си той, — бях предаден. Ричард оставил Моника да умре.“

Сви ръце в юмруци. Така или иначе, баща му беше известен психолог и би трябвало да забележи симптомите. Би трябвало да види, че Моника изпада във все по-дълбока депресия. Той би могъл, длъжен е бил да предотврати самоубийството. Но не го е направил.

Въпреки обясненията, които му дадоха Дороти и Ричард, Брайън не разбираше как е могло да се случи. Отпусна юмруци и загледа отражението си в стъклото на прозореца.

Косата му беше черна като смола, имаше черни очи и силно издадена брада, характерна за твърдите и решителни хора. Кожата му, загрубяла от слънце и вятър, и мускулестото тяло можеха да принадлежат на човек, който си изкарва прехраната с физически труд.

На Брайън наистина му се налагаше от време на време да се занимава с физическа работа, но само във връзка с професията си на антрополог. Последния път майка му го откри в едно селце на Юкатан, където той проучваше отношенията в една общност от хора, преки наследници на древната култура на маите.

Що се отнася до смъртта на Моника, себе си Брайън също не оправдаваше напълно. Оставил беше младата си жена сама с родителите си, за да се присъедини към една експедиция в еквадорската джунгла. Пътешествието продължи цели шест месеца. „Това беше глупаво наистина — помисли си той. — Трябваше да разбера, че тук не е най-подходящото място за Моника. Дороти и Ричард не можеха да я търпят.“

Хвърли поглед към безутешния дъждовен пейзаж навън и си спомни за деня, когато Моника за пръв път видя тази къща.

Беше сияен летен ден. С Моника пристигнаха със самолет от Западното крайбрежие, където той преподаваше в един от големите университети. Там бе срещнал Моника. Тя беше негова студентка. Беше на двадесет години, а той на двадесет и пет. — Имаше руса коса, сини очи и чипо носле. Устните ѝ блестяха, пълни и сочни, фигурата ѝ също беше хубава.

На летище „Кенеди“ Брайън взе кола под наем, за да се придвижат до дома на родителите му. Дотогава Моника не беше идвала в източните щати. Вълнуващо се като дете, което за пръв път в живота си отива на цирк. По време на пътуването се сгущи до него и все повече се умълчаваше. Накрая той я попита какво има.

— Твоите родители може би няма да ме харесат — каза тя замислено.

Той я увери, че Дороти и Ричард веднага ще я обикнат.

— Не знам — тъжно продължи тя, — може би трябваше първо да...

— Да получим тяхното съгласие! — изсмя се той. — Аз не съм вече дете. Освен това за теб съм се оженил аз, а не те.

— Ами ако са си представяли нещо по-добро за своя син? В края на краишата аз съм само...

— Ти си моята жена и аз те обичам повече от всичко. Това трябва да им бъде достатъчно.

Той я прегърна през рамо и нежно я привлече към себе си.

Но опасенията на Моника се предадоха и на него. Пред себе си признаваше, че е дал повод на Дороти и Ричард да се сърдят. Те не знаеха нищо за Моника, освен това, което им бе написал, а то беше съвсем малко.

Може би трябваше поне за сватбата да им съобщи? От друга страна, това не им даваше основание да се сърдят на Моника.

Половин час по-късно Брайън зави до алеята към къщата на своите родители.

* * *

— Там ли живееш ти? — изумена попита Моника.

— Да, там съм живял — отвърна той и я погледна изпитателно.

— Спокойно можеш да кажеш какво те потиска.

— Не прилича на къща за живееене.

Той се засмя.

— По дяволите, тя наистина не е. Двете крила, кулата и изобщо цялото това нещо баща ми го е докарал тук от един остров в Егейско море. Някога е било част от крепост. Баща ми казва, че е била обитавана от кръстоносците, а по-късно я превзел Саладин. Толкова за фамилната история на дома Гилуърт.

— Значи всичко това е твоя собственост?

— Не, на Дороти и Ричард, на моите родители.

— Значи си преиначил фактите, за да се ожениш за мен — каза Моника с привидна строгост. — Аз те мислех за университетски преподавател, който мъжки се бори да изплува.

— Не се ли борих мъжки, за да те спечеля?

— Не — каза тя през смях, — аз бях прекалено влюбена в теб, за да те оставя наистина да се бориш.

Той спря пред входа и в същия момент вратата се отвори.

— Дороти и Ричард — каза той. След това високо им викна за поздрав, а на Моника каза тихо: — Не се бой. Те само наглед са толкова страшни!

Помогна и да слезе от колата и така, хванал Моника за ръка, тръгна към родителите си.

— Получихме твоята телеграма — хладно съобщи Дороти.

— Това е жена ми Моника. Моника, това са майка ми и баща ми.

Моника пристъпи към Дороти, за да я целуне по бузата, както би направила всяка млада съпруга. Но погледът на Дороти, пълен с омраза, я спря.

— Смятам това за излишни глупости — студено заяви Дороти и погледна Брайън. — Не го правя от лицемерие, просто ми е трудно да повярвам, че си женен.

Моника преглътна с мъка.

— Мисля, че е по-добре да влезем вътре — каза Ричард.

Той кимна учтиво на Моника и тръгна напред. Моника се вкопчи в ръката на Брайън.

— Не обръщай внимание — пошепна ѝ той. — Дай им възможност да те опознаят.

— Не искам да остана тук — каза тя, когато влязоха вътре след родителите му. — Моля те, вземи ме, когато тръгнеш...

— Знаеш, че това е невъзможно — умолително я погледна той.

— Какво означава това шушукане? — презиртелно попита Дороти, когато влязоха в салона.

Брайън не се побоя да отговори откровено:

— Вашето посрещане не е точно това, което би очаквала една млада съпруга.

— И твоята телеграма не беше това, което очаквахме ние.

— Дороти не иска да каже — намеси се Ричард, — че имаме нещо против твоята женитба. Но все пак щеше да бъде по-нормално и ние да участваме. Ето защо Дороти се чувства до известна степен пренебрегната.

— Нямаше достатъчно време за всички тези формалности — каза Брайън.

Дороти му хвърли яростен поглед.

— Означава ли това, че си бил длъжен да се ожениш за това момиче?

— Не, майко — с досада отвърна той, — не съм бил длъжен да се женя. Аз исках да се оженя за нея. А сега моля да ни извините, ние сме капнали от умора.

— За твоята съпруга наредих да пригответят стаята в южната кула — извика Дороти.

— Шегуваш ли се?

Моника кратко го хвана за ръката.

— Моля те, не се карай с нея. Аз вече създадох достатъчно неприятности — промърмори тя.

Брайън обаче нямаше никакво намерение да спи отделно от жена си. Въпреки протестите ѝ той я заведе в своята стая.

— Сега Дороти още повече ще се разсърди — каза Моника, когато разбра къде се намира.

— Все ми е едно — заяви той. — Сега искам само едно: да се съблечеш, да легнеш и да се опиташ да заспиш.

Тя отчаяно се бореше със сълзите и Брайън разбра, че Дороти е успяла да всее смут в душата ѝ. Приближи се до жена си и я прегърна.

— Обичам те — пошепна в ухото на Моника — Всичко друго е без значение. А сега се опъни за малко.

Моника се съблече. С въздишка легна на широкото легло. Брайън придърпа завивките чак до брадата ѝ.

— Толкова съжалявам — едва чуто измърмори тя.

— Не е нужно да се извиняваш за каквото и да било.

Той продължи да я гали по косата, докато дишането ѝ стана равномерно и тя заспа. Чак тогава излезе на пръсти от стаята.

Като отиваше към салона, срещна Дороти.

— Надявам се, че стаята ѝ харесва — каза тя. — Не ни стигна времето да я подредим.

— Моника е в моята стая — хладно отвърна той.

— Аз се разпоредих къде да бъде настанена — каза Дороти, без да ѝ трепне окото.

— Докато съм тук, тя ще бъде при мен.

— Какво значи „докато си тук“?

— След един месец заминавам за Еквадор.

Той ѝ разказа за експедицията, по време на която искаше да събере материал за едно почти непознато племе. Накрая каза:

— Надявам се, че докато отсъствам, Моника ще може да остане тук.

— Защо се ожени за нея? — попита Дороти.

Тя сякаш не бе чула нито дума от това, което ѝ бе казал.

— Аз я обичам. Не е ли достатъчно?

— Тя е от онази категория момичета, които можеш да имаш, без да се жениш за тях.

— Моля те, мълкни.

— Не съм ти дала това добро възпитание, за да те оставя да паднеш в ръчичките на първата срещната, която се прави на недостъпна. — Тя сложи ръка върху неговата и каза с настойчива молба: — Анулирай брака. Дай ѝ пътя и аз ти обещавам, че няма да съжаляваш.

Той издърпа ръката си.

— Не разбирам за какво говориш. Аз съм женен и смятам да остана тук някое време.

Дороти бавно отстъпи назад. Вече не беше толкова напрегната.

— Колко дълго ще отсъстваш?

— Три месеца най-малко.

Тогава тя поклати глава и се усмихна. Каза:

— Жена ти може да стои тук през това време.

Брайън кимна.

— Но, за бога, моля те, нека тя да се почувства тук като у дома си.

— Ще се погрижа за това — успокои го тя. — Ще се чувства тук толкова добре, че няма да ѝ се иска изобщо да напусне тази къща.

И той повярва на майка си. Остави младата си жена в дома на своите родители...

* * *

Лесли нерешително въртеше в ръце визитната картичка на шофьора. Искаше да му каже, че едва ли в близко време ще ѝ дотрябва.

— Вземете я, вземете я — каза той с необяснима настойчивост. — Човек никога не знае какво ще му дойде до главата. Преди пет години във вилата на Гилуърт имаше друга млада жена. Някои в града твърдят, че била съпруга на младия Гилуърт. Така или иначе, не издържа дълго тук.

Лесли знаеше как се раждат клюките в малките градчета. Един ще каже нещо, друг ще добави — и ето ти цяла история, каквато се харесва на хората.

— Какво е станало с нея? — попита нетърпеливо.

— Умря.

— Какво?

— Да, да, мис. Просто умря. След кратко време. Самоуби се, горкото момиче.

Лесли усети мравки по гърба си.

Таксито зави по алеята. От двете страни се извисяваха сребърни тополи. Лесли се наведе напред, за да вижда по-добре. Когато минаваха покрай два прозореца, сякаш някаква фигура се скри. Малко след това колата спря пред широката входна врата.

Докато шофьорът изнасяше багажа ѝ, Лесли си сложи моряшката шапка. Той попита дали да чака, докато ѝ отворят. Но тя отказа и му даде предостатъчен бакшиш. След това натисна няколко пъти звънеца.

След малко вратата се отвори и срещу нея се изправи някакъв исполин. Очите му любопитно я опипваха. Лицето му беше жълтеникаво, а косата — тъмна и къдрава. Нещо ужасяващо лъхаше от него.

— Аз съм Лесли Харис — представи се тя, — медицинската сестра за доктор Гилуърт.

Човекът кимна и разтвори по-широко вратата. Зяпна в багажа ѝ, но явно нямаше намерение да го поеме.

Така че тя хвана червения куфар с едната ръка, а с другата — черната пътна чанта, в която се намираха служебните ѝ

принадлежности. Мина покрай него и влезе в голям вестибюл.

Човекът безмълвно я заведе до библиотеката и отвори вратата пред нея. Лесли влезе и остави багажа до вратата. Стаята тънеше в мрак, като се изключи малко по-светлата част до прозореца. Затова ѝ трябваше известно време да свикне със здрачевината.

Тогава позна, че от таксито са ѝ се мянали именно прозорците на това помещение. Свали моряшката си шапка и тръсна дългата си права коса.

— Почакайте тук — каза мъжът и излезе също тъй безшумно, както беше влязъл.

Погледът на Лесли се пълзна към прозореца. И там ненадейно откри някаква фигура. Уплашено отстъпи крачка назад и тихичко извика.

— Ей сега ще слезе Дороти — каза непознатият. — Тя е при Ричард. — Приближи се и застана пред нея. — Съжалявам, че ви изплаших.

Долови в погледа му удивление. Или беше нещо друго? Във всеки случай тя се почувства като на тръни.

— Няма ли да съблечете дъждобрана? — попита той. — Изглежда доста мокър.

Лесли разкопча дрехата и я свали.

— Така е много по-добре, нали?

Тя мълчаливо кимна и се огледа къде да остави дъждобрана. Той ѝ посочи едно кресло.

— Между другото аз съм Брайън Гилуърт, синът на Ричард Гилуърт.

Лесли се представи и подаде ръка.

— От Ню Йорк ли сте? — поинтересува се той.

— Да.

С това, изглежда, темите за разговор се изчерпаха. Но пък гласът му ѝ хареса. Говореше тихо и почти стеснително. Лесли се питаше дали младата жена, която се е самоубила, не е била негова съпруга.

— Струва ми се, че чувам Дороти по стълбите — каза той с поглед към вратата.

— Мис Харис? — Гласът отекна рязко като камшичен удар.

Лесли се обърна.

— Да — отговори учтиво, — аз съм Лесли Харис.

Жената издаде някакво неопределено възклищие, което според Лесли трябваше да изразява неодобрение.

— Аз помолих в посредническото бюро да ми пратят квалифицирана медицинска сестра — каза тя, — жена с опит.

Лесли отговори спокойно:

— Госпожо доктор Гилуърт, аз от десет години съм медицинска сестра. Така че вече имам известен опит. Но, естествено, ако вие държите да наемете сестра с още по-дълъг стаж, ще ви бъда много задължена, ако веднага ми повикате такси, за да мога да се върна в града.

Думите ѝ прозвучаха съвсем категорично. С крайчеща на окото си тя наблюдаваше Брайън. Той гледаше към майка си и сякаш само чакаше нейния отговор.

— Аз не се съмнявам нито в професионалните ви способности, нито в зрелостта ви — каза тя.

— Тогава? — контрира я Лесли.

Този път тя открыто погледна Брайън. По това как се подсмихваше разбра, че сблъсъкът между нея и майка му явно го забавлява.

— Мъжът ми — продължи Дороти Гилуърт, като овладя гласа си — е тежко болен човек. Не му остава много време да живее. Затова исках да му осигуря възможно най-добри грижи. Казаха ли ви от какво страда?

Лесли кимна и отвърна:

— Той има мускулна атрофия.

— А знаете ли какво значи това?

— Госпожо доктор Гилуърт — бавно изрече Лесли, като разчленяваше думите. — Пристигам от дълъг и уморителен път. И нямам никакво намерение да отговарям на детински въпроси, свързани с моята компетентност или некомпетентност. Сигурна съм, че за всичко онова, което не зная, може да се напишат няколко книги, но все пак през тези дълги години успях да натрупам в работата известни знания ако не по интелектуален, то поне по практически път.

Дороти презрително сви уста, но нищо не каза.

— Как така ще се предадеш — присмехулно подметка Брайън. — Очакваш повече борбеност от тебе.

— Жалко, че нямам твоето чувство за хумор — отвърна майка му. — Когато се правиш на палячо, още по-малко ми харесваш, отколкото, когато блуждаеш из къщи като печална сянка.

Настроението на Брайън моментално се прекърши.

— Аз наистина съм печална сянка — каза той.

Дороти сякаш не чу сина си.

— Наредих да пригответят за вас стаята за гости — обърна се тя към Лесли.

— Но това е била стаята на Моника, когато ме нямаше! — противопостави се Брайън.

— Това е нашата стая за гости — бясно отвърна Дороти. — Мис Лесли, ако обичате, елате с мен. Изглежда, синът ми е забравил добрите си обноски.

Лесли вдигна куфара и чантата.

— Щом се освежите, ще ви представя на мъжа си.

Вече бяха поели по широките стълби към горния етаж, когато Брайън отново извика майка си. Той стоеше до вратата на библиотеката и гледаше към нея.

— Не може тя да живее в стаята на Моника. В никакъв случай! — каза той. В гласа му звучаха едновременно гняв и покорна молба.

Майка му бавно се извъртя.

— Престани най-после с тия идиотщии — отряза го тя. — Там нищо не напомня вече за Моника. — И като се обърна отново към Лесли, каза: — Хайде, мис Харис. Боя се, че всички сме с прекалено опънати нерви, откак състоянието на мъжа ми съвсем се влоши.

След няколко минути Лесли най-сетне остана сама. Отвори прозореца да влезе чист въздух. След това огледа внимателно стаята.

В единия ъгъл имаше кушетка, а срещу нея — малък скрин. Кафяв кожен фотьойл допълваше мебелировката. Над леглото висеше избледняла олеография, представляваща ваза с цветя...

„Не е точно като у дома“ — помисли си Лесли.

Отвори червения куфар и започна да изважда нещата. Тъкмо се канеше да се преоблече в сестринската униформа, и на вратата се почука. Отвори и пред очите ѝ отново се изпречи грамадният мъж. Както изглежда, той беше прислужник в тази къща.

— Кърпи и сапун — каза.

Тя благодари и понечи да затвори, но той побърза да добави:

— Вечеря в шест часа.

Тя кимна. Обаче явно имаше още нещо.

— Друго? — попита тя.

Той мълчеше. Очите му я дразнеха. Неочаквано поsegна да я хване за косата. Тя изпищя от ужас.

Една врата в коридора се отвори и оттам се зададе Дороти Гилуърт. Тя каза нещо на някакъв език, който звучеше познато, но въпреки това Лесли не разбра нито дума. Човекът отстъпи назад, обърна се и забързано пое по коридора.

— Съжалявам — каза Дороти. — Повече няма да се повтори.

Лесли кимна. Тя все още беше така уплашена, че не можеше и дума да отрони.

— Според мен причината е в дългите ви коси — безпристрастно отсъди Дороти. — Може би е по-добре да ги носите прибрани.

— Добре, добре — каза Лесли.

Дороти се отдалечи.

Лесли затвори вратата и пусна резето.

Сърцето ѝ биеше лудо, сякаш щеше да се пръсне. В какво се забърках? — помисли си тя.

* * *

Когато слезе за вечеря, Лесли завари Дороти вече на масата. Сервирано беше за двама. Мисис Гилуърт взе едно малко сребърно звънче и позвъни.

Жена с черна рокля и бяла престилка влезе с поднос, върху който имаше две купички с плодова салата. Дороти ги представи една на друга.

— Мис Харис, това е Гуен. Гуен, това е мис Харис, новата медицинска сестра за доктор Гилуърт.

— Здравейте, Гуен — каза Лесли усмихнато.

Жената кимна и сложи едната купичка на масата пред нея.

— Ако мис Харис има нужда от нещо, погрижи се да го получи. Разбрано? — Дороти Гилуърт погледна към жената.

Тя усърдно закима.

— Няма е и малко глуповата — обясни Дороти, когато Гуен си излезе.

Лесли седеше със сведени очи. Нямаше много желание да поддържа разговор с домакинята.

Подир плодовата салата дойде ред на бистър месен бульон, след това на говеждо печено със зеленчукова гарнитура. Но единственото, което хареса на Лесли, беше кафето.

— Казахте, че сте на тридесет години, така ли? — попита Дороти.

— Да.

— И никога не сте били омъжена?

— Не.

Лесли се страхуваше от следващия въпрос и напрегнато чакаше.

— Надявам се в такъв случаи, че вашата потребност от контакти няма да влиза в противоречие със задълженията ви.

Лесли бе очаквала директен въпрос. Предполагаше, че ще я питат дали няма, или не е имала любовна връзка.

Бузите й леко поруменяха. Все пак тази жена за кратко време бе успяла да я постави в затруднение. Затова сега обмисляше следващите си думи.

— Ако не изпълнявам професионалните си задължения, би трябвало да ме уолните. — Тя дълбоко си пое дъх и продължи: — Но личният ми живот си е моя работа.

— Така мисля и аз, но бих желала да взема отношение по още един въпрос.

— А именно?

— Вече се запознахте със сина ми Брайън. — Тя въздъхна дълбоко. — Брайън преживя трагедия с една жена.

— Имате предвид покойната му съпруга?

Дороти я зяпна изумена.

— Откъде знаете?

— Шофьорът на таксито, с което дойдох, ми разказа.

Дороти прехапа устни.

— Какво още ви каза?

— Че младата жена се е самоубила.

— Вярно е. — В гласа на Дороти имаше горчивина. — Не допусках, че след пет години още ще си чешат езиците за това.

В отговор Лесли само вдигна рамене. Разбираще чувствата на Дороти и беше готова да ѝ каже нещо съчувствено, но нищо не ѝ идваше наум.

— Да се върнем на Брайън — продължи Дороти. — Бих искала на всяка цена да му спестя следващо неприятно преживяване от този род. С една дума, бих желала да не се захващате с него.

— Уверявам ви — отвърна Лесли, — че вашият син ни най-малко не ме интересува. Освен това останах с впечатление, че той все още е влюбен в покойната си съпруга. Буквално е болен от мъка.

— Какво значи това?

— Едва ли ще ви кажа нещо, което да не знаете. А сега, моля ви, искам да се запозная с моя пациент.

За миг двете жени се гледаха враждебно, след това чертите на Дороти поомекнаха.

— Вие естествено можете само временно да облекчавате страданията на Ричард. Моля ви, постарате се.

— Да — лаконично отвърна Лесли.

— Клетият Ричард. Надявам се, че няма още дълго да се мъчи.

Едва сега Лесли откри нещо човечно у тази корава жена. Смъртта е по-милостива от един живот без надежда.

Лесли се изкачваше по стълбите след Дороти. Още преди да стигнат горния етаж, до слуха ѝ долетяха сърцераздирателните викове на доктор Ричард Гилуърт.

Лесли стигна до стаята на болния преди Дороти. И веднага се отправи към леглото му. Той се гърчеше от болки.

Лесли прехапа долната си устна. Несъмнено нейният пациент е неизлечимо болен. Но болестта много често се проявява различно. Тя знаеше от опит, че човешкото тяло е необикновено издръжливо на болки. А често нещата зависят и от волята за живот.

— Гърбът ми! — извика доктор Гилуърт.

Лесли пъхна ръката си под гръбнака му, повдигна го малко и с другата ръка внимателно го обърна настрани.

Той изпусна дълбока въздишка на облекчение. След това благодари.

— Бихте могли и сам да се обръщате, ако имаше за какво да се хванете — каза Лесли.

Той се усмихна.

— На всички пациенти ли го казвате?

— Не на всички. — Тя се зае да изпъне лекото вълнено одеяло върху него. — Само на онези, които още могат сами да си помогнат.

— Вие ли сте моята нова медицинска сестра?

— А вие да не ме помислихте за мис Америка, доктор Гилуърт?

— пошегува се тя.

Отговорът беше бърз и прозвуча много ласкателно:

— Като ви гледам в тази бяла униформа, мога да твърдя, че вече сте успели да спечелите тази титла.

— А вие май съвсем не сте толкова болен, щом...

— Щом мога да забележа прелестите на една хубава жена — довърши галантно той.

Лесли се изправи. Изведнъж ѝ се стори, че в стаята има още някой.

Хвърли поглед към най-отдалечения ъгъл и видя прислужника, застанал неподвижно.

— Той защо не ви помогна? — попита Лесли.

— Прекалено много се страхува — обади се Дороти. Тя беше застанала до Лесли. — Накума е много умен. Идва при Ричард, но се

бои да го докосне, защото го е страх да не би злите духове, които са обсебили мъжа ми, да обладаят и него.

Тя пак се обърна към Накума — на онзи странен език. Прислужникът поклати глава, каза няколко думи и бързо излезе.

— Това е мис Лесли Харис — каза Дороти, като пристъпи към леглото на мъжа си.

— Мис Харис — каза доктор Гилуърт, — съжалявам, че не се срещнахме при други обстоятелства.

— Доктор Гилуърт...

— Моля ви — прекъсна я той, — без титли. Аз отдавна вече не изпитвам потребност да се кича с титли. Казвайте ми Ричард и ми позволете аз да ви наричам Лесли.

— Как бих могла да ви откажа?

Ричард се усмихна.

— Вие искахте нещо да ми кажете, когато така неучтиво ви прекъснах.

— Само това, че по време на обучението имах удоволствието да прочета няколко ваши книги.

Той кимна.

— Сигурно ще имаме възможност да поговорим за това. — Той затвори очи и замълча.

Лесли погледна към жена му, тя кимна в знак на съгласие.

— Бих искала още да видя какви лекарства му давате — каза Лесли.

— Върху скрина са.

Лекарствата ѝ бяха познати. Лесли пак се извърна към леглото, като се питаше колко ли още ще продължи, докато остане само морфинът за успокояване на страховите болки. Но организъмът бързо свиква дори и с морфина и тогава вече нищо не помага.

— Мисля, че трябва да взема нещо — прошепна едва чуто Ричард Гилуърт.

— Кога му е правена последната инжекция? — попита тя.

— Малко преди вечеря — отвърна Дороти.

Лесли погледна часовника си. Макар че вечерята в компанията на Дороти ѝ се бе сторила като цяла вечност, оттогава бе изминал едва един час. Затова каза:

— Струва ми се, че можем да почакаме още малко.

Болният с усилие отвори очи.

— Имам нужда веднага от инжекция — помоли той. Погледът му се насочи към жена му.

Лесли знаеше, че той вече е зависим от лекарството и че организмът му ще иска все повече и повече дори и болките по чудо изведнъж да отслабнат. Тя пренебрегна заповедта на Дороти.

— Имайте още малко търпение, Ричард, опитайте се, — каза му тихо. — Ще си поговорим за вашите книги, нали?

Тя се приближи до леглото. Дороти сложи ръка върху челото на мъжа си.

Той пребледня съвсем. Пергаментовата му кожа лъщеше под тънкия слой пот.

— Моля те, сложи ми мокра кърпа на главата — каза на жена си.

— Ей сега — отговори Дороти.

Лесли се наведе над него.

— Знаете, че на драго сърце щях да ви направя инжекция, ако беше възможно, нали?

Той кимна и се усмихна. Тя заговори за времето и за това колко тъжен е напролет пейзажът. След известно време забеляза, че той вече не е така напрегнат.

Дороти се върна със студена влажна кърпа и я сложи на челото му.

— Като че ли е заспал — тихо каза тя.

Лесли кимна.

— Сега можете да се качите в стаята си — каза Дороти. — Аз ще остана да дежуря при него.

Лесли я изгледа, след това погледът ѝ се задържа върху Ричард. Отдън душа ѝ беше жал за двамата. Въпреки безкрайното си високомерие тази жена ѝ изглеждаше толкова нежна и крехка в сравнение със смъртоносните сили, които бушуваха в тялото на нейния мъж.

— Лека нощ — каза тя на края и забързано излезе от стаята на болния.

* * *

Дороти седна кисела до прозореца. Явно засвидетелстваните симпатии от страна на медицинската сестра будеха недоволство у нея. Тя не искаше никой да я съжалява.

Стана и отвори прозореца. В стаята цареше тежък задух. Свежият въздух ѝ подейства добре. Вече се усещаше идващата пролет.

Тази нощ извика в паметта ѝ други нощи, от нейната младост.

Бракът ѝ с Ричард можеше да се нарече щастлив. Той беше мил и сърден. Тя се гордееше с него и с професионалните му успехи.

Никога не си бе задавала въпроса обича ли го или не. Те бяха женени и това ѝ стигаше.

По случай петата годишнина от сватбата прекараха с Ричард два чудесни месеца в Европа. По обратния път за Щатите Дороти срещна Хари Уейд. Беше застанала до релинга на палубата и наблюдаваше вълните в океана. На хоризонта слънцето приличаше на горящо кълбо. Небето сякаш бе обгърнато от пламъци.

— Изглежда съвсем нереално — каза мъжки глас зад гърба ѝ. Тя мълчаливо продължи да се любува на природната гледка.

— Виждал съм толкова красиви залези — продължи непознатият, — та чак сърце да те заболи, че траят толкова кратко.

Дороти бавно се извърна към мъжа. Беше висок и строен, с много мъжествени черти на лицето. Имаше класическо телосложение — широки рамене и тесни бедра.

Тя се опита да остане спокойна. Не беше свикнала да я заговарят непознати мъже. Вдигна лявата си ръка и я задържа така, че да се види украсената с диамант венчална халка. Напрягаше се да каже нещо такова, че да го сложи на място, но не можеше да се отърве от чувството, че той прозира намеренията ѝ. Имаше дори впечатление, че леко ѝ се надсмива.

— Казвам се Хари Уейд — представи се той. — След като имахме рядкото удоволствие заедно да наблюдаваме този приказен залез, може би ще имаме щастието да видим заедно и други прекрасни неща.

Той ѝ протегна ръка и Дороти реши, че ще бъде невъзпитано да я отблъсне.

— Аз съм мисис Ричард Гилуърт — каза тя, като се надяваше с тази толкова точна информация да го възпре от по-нататъшни опити за сближение. Той обаче държеше ръката ѝ като в железни клещи. През смях каза:

— Но малкото ви име не може да е Ричард.

Тя се изчерви.

— Казвам се Дороти — съмнка, като същевременно се мъчеше да си измъкне ръката, но той я държеше здраво.

— Значи, Дороти — каза. — Според мен вие сте най-красивата жена на този кораб.

— Какво казахте?

— Сигурен съм, че добре ме чухте — отвърна той, — но ако случайно все пак не сте...

— Разбрах — прекъсна го тя — и мисля, че сте побъркан. Сега пуснете ръката ми, ако обичате. Бих желала отново да се посветя на мъжа си.

Той пусна ръката ѝ и весело се разсмя.

С гордо вирната глава забърза нататък. И до края на вечерта не успя да прогони Хари Уейд от мислите си.

Въпреки решението да избягва този човек Дороти намери някакъв предлог да остави за малко Ричард и да отиде отново на мястото, където беше наблюдавала залеза. Хвърли поглед към златисточервения хоризонт, но беше твърде нервна, за да може истински да се наслаждава. Копнееше да чуе гласа му.

Слънцето най-сетне залезе и великолепните багри отстъпиха пред сивия здрач. Ядосана от своята безразсъдност и от още по-безразсъдните си надежди, тя се обърна — и право пред себе си видя Хари Уейд.

— Знаех, че ще дойдете — каза той.

Тя се опита да го обори.

— Трябва да си вървя.

Готовеше се да тръгне, но неговите разперени ръце ѝ препречваха пътя.

— Моля ви — промълви тя.

Направи опит да се изпълзне от обятията му. След това почувства как ръцете му я обгръщат. За пръв път в живота тялото ѝ се противопоставяше на разума, коленете ѝ омекнаха.

— Аз съм омъжена жена — прошепна, сякаш тези думи бяха магическо заклинание и можеха да отклонят това, което ѝ беше писано.

Ароматът на неговия одеколон — аромат на диви лимони — я упои. Тя безволно се отпусна в ръцете му.

Устните му се долепиха до нейните и за частица от секундата тя сякаш изгуби съзнание. Затвори очи и се отдале на блаженството от неговите целувки.

— Желая те — прошепна той.

Думата „не“ не можеше да излезе от устата ѝ.

Той я целуна пак. И Дороти вече знаеше, че след края на това пътуване тя ще стане любовница на Хари Уейд.

Когато корабът акостира до кея на Норд Ривър, представите на Дороти за любовта бяха коренно променени. Ричард беше търпелив, внимателен и тактичен съпруг, Хари обаче успя да пробуди у нея страсть, каквато тя не вярваше, че съществува.

И когато се върнаха към нюйоркския си живот, тя веднага тичаше при него, щом ѝ позвънеше. Стана негова любовница, макар че все още ѝ беше трудно да свикне с това понятие. За нея Хари, както и преди, си оставаше една голяма загадка. Знаеше едва ли не само името му и това, че винаги носи в портфейла си значителни суми пари. Тази загадъчност около неговата личност само го правеше още по-привлекателен.

Месеците летяха. Отстрани Ричард и Дороти изглеждаха идеална двойка, но това беше само привидност.

Една вечер, около седем месеца след завръщането им в Ню Йорк, Ричард привлече вниманието ѝ върху една снимка във вестника.

— Този човек не беше ли на кораба, с който се върнахме от Европа? — попита той, като ѝ подаваше вестника.

Тя погледна снимката. Беше Хари Уейд.

— Да, така ми се струва — и извърна лице. — Но защо е поместена снимката? — попита тихо. Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение.

— Очевидно той е бил комарджия — поясни Ричард.

— О? — Тя се опита да прикрие треперенето на гласа си.

— Виждаше ми се някак различен от останалите пътници в първа класа — каза Ричард, — дори и жена му...

— Жена му!

Дороти усети, че по тялото ѝ се разлива пареща горещина.

— Горката жена — каза Ричард. — Питам се какво ще стане с нея сега, след неговата смърт.

— Смърт?

— Да. Точно това е описано във вестника. Както изглежда, той е бил комарджия и е бил свързан с някакъв престъпен синдикат. Застреляли са го вчера, когато е излизал от един хотел. От „Сейнт Реджис“. Полицията смята, че е станал жертва във войната между бандите.

Стаята изведнъж се завъртя пред очите на Дороти и тя се просна на пода.

— О, Господи! — извика. — Боже Господи! Причерня ѝ и изгуби съзнание.

Чак след няколко часа отвори очи. Ричард седеше до леглото ѝ. Лицето му беше много сериозно. Тя се опита да заговори, но той не ѝ позволи.

— Ще имаме много време за това.

— Срамувам се — промърмори тя, — ужасно се срамувам.

— Знаеш, че не е вярно — отвърна той. — Изпитваш може би съжаление към себе си или към мистър Уейд, или пък към мен. Но не вярвам да се срамуваш.

Прав беше и тя си призна.

— Има още нещо — подхвана той.

Тя го погледна объркано.

— Кога за последен път си имала месечно...

— Мислиш, че ще имам бебе? — извика потресена и се опита да скочи от леглото. Но Ричард я държеше здраво. — Не го искам, не го искам! — викаше възбудена.

Той я изчака да се успокои.

— Никой няма да разбере — каза. — Обещавам ти. Ще бъда добър баща на детето. И ще го обичам като свое.

И повече не заговориха нито за бебето, нито за Хари Уейд...

Когато детето накрая се яви на бял свят, Ричард приемаше поздравленията и всички в един глас твърдяха, че малкият му е одрал

кожата. Ричард удържа на думата си. Беше чудесен баща.

Дороти никога повече не се отпусна в прегръдките на друг мъж, пък било и в безобиден танц. А за да се хареса на Ричард, отново се записа в университета и получи докторска титла. Тя стана една от водещите фигури в областта на етиологията на плъховете. В края на краищата беше известна колкото мъжа си.

С годините Дороти откри у себе си истинска нежност към мъжа си, страсть към работата и пламенна любов към сина си. Нейният свят беше хубав, преди Брайън да телеграфира, че се е оженил за една млада жена на име Моника...

* * *

Дните ставаха по-топли, времето се задържа хубаво.

Лесли с помощта на Дороти успяваше да изкара Ричард на терасата с инвалидна количка. Обикновено той оставаше навън между един и четири, когато слънцето беше по-силно. Винаги едната от двете жени му правеше компания.

През свободното си време Лесли се разхождаше наоколо. Дороти я беше предупредила в никакъв случай да не влиза в северното крило и Лесли спазваше това. Не искаше да излага на опасност постигнатото с толкова труд разбирателство.

В къщата имаше многобройна прислуга. Но всички бяха малко странини. Изпълняваха задълженията си някак механично. Ако случайно срещнеха Лесли, мълчаливо я отминаваха. Изобщо не я забелязвах. Такова беше нейното впечатление.

Сред прислужничките, прислужниците и градинарите имаше само един човек, с когото Лесли можеше да разговаря: готвачката Карла.

Карла беше висока жена с едра кост, дъщеря на испанка и ирландец. Много-много не понасяше персонала, но се ласкаеше от факта, че Лесли е медицинска сестра. Тя беше и единствената сред прислугата на Гилуъртови, която не гледаше с празен поглед. Напротив, беше много жизнена и макар че изразните ѝ средства не бяха много богати, разговорите с нея доставяха удоволствие на Лесли.

Един следобед, десетина дни след пристигането си, Лесли внимателно насочи разговора към Брайън. Той никога не се вестяваше на трапезата. Лесли усещаше по някакъв начин присъствието му, но все не можеше да го види.

— Този човек носи огромно невидимо бреме на плещите си — заяви Карла.

— Още ли жалее жена си?

Карла кимна. Сложи чаша чай на масата пред Лесли.

— Какво всъщност е станало? — попита Лесли.

Карла се облакъти на масата.

— Тя беше като слънчев лъч — каза замечтано — и така въздушна. — Погледна към Лесли. — Съвсем младо момиче...

— Какво се случи с нея?

Карла се засмя.

— Вие май се интересувате повече от Моника, отколкото от Брайън, а?

— С Брайън Гилуърт съм се срещала само веднъж, и то при не особено приятни обстоятелства. Негодуваше, че са ме настанили в някогашната стая на Моника.

— Мене ако питате, на всички Гилуъртови им хлопа дъската — безапелационно заяви Карла.

Лесли отпи глътка чай и зачака по-нататъшни разкрития.

— Ако бях на ваше място — продължи готвачката, — не бих и помислила за Брайън и преда всичко не бих хранила никакви надежди, докато майка му е наблизо. Тази жена обича само две неща: сина си и своите плъхове.

— Плъхове? — смяяно попита Лесли. — Как може човек да...

— А вие какво мислите, че има в северното крило на къщата?

— Плъхове?

Карла кимна.

— Нужни са ѝ за нейната работа. Но повярвайте ми, макар и отдавна да съм тук, тръпки ме побиват, щом помисля за тия гадини.

— Мисис Гилуърт обаче държи, изглежда, много на мъжа си — подхвърли Лесли.

— Така е — отвърна Карла. — Но това няма нищо общо с любовта. Както казах вече, докато тя не се отлепи от Брайън, никоя жена на свeta няма шанс при него.

Лесли допи чая си и тъкмо се готвеше да стане, когато Карла заговори отново за Моника.

— Бедното момиче след заминаването на Брайън започна от ден на ден да слабее.

— След заминаването на Брайън? Това не го разбирам.

Карла сви рамене. Изправи се и приглади престилката си.

— Гилуъртови са чудаци. Брайън замина за Южна Америка и остави жена си тук. Когато се върна, тя вече не беше жива.

— О! — възклика Лесли и сърцето й се сви.

— Искам обаче да ви дам един съвет — каза Карла. — Не говорете за това. Мисис Гилуърт, ако рече, може да бъде голяма мръсница. Особено когато някой започне да разпитва за момичето. Разбрахте ли?

Лесли кимна.

— Утре ще се отбиете ли пак на чаша чай?

— Такова нещо не е за изпускане — отговори Лесли и се засмя.

* * *

Мекото пролетно време свърши. Денят беше мрачен, миришеше на дъжд.

Както бе застанала до прозореца в библиотеката, Лесли дочу някакъв шум зад гърба си. Обърна се и видя Брайън.

— Зърнах ви през отворената врата — каза той. — И си помислих, че това е удобен случай да ви се извиня за моето държане в деня на пристигането ви.

Явно говореше съвсем сериозно.

— Отдавна съм го забравила — отвърна Лесли.

— Значи не се сърдите?

— Не, разбира се — усмихна се тя. Изглежда, той искаше да каже още нещо, но не знаеше как.

— През цялото време не съм ви видяла нито веднъж — каза Лесли, за да продължи разговора.

— Аз просто не искам никого да виждам.

Лесли кимна разбиращо.

— От майка ми знам, че се грижите чудесно за Ричард.

— Това се разбира от само себе си.

Той се засмя.

— Такъв отговор Дороти никога не би приела. Тя дори ще се разсърди, ако отношението към Ричард не е специално.

Лесли въпросително сви вежди.

— Би било жалко — отвърна тя. — Защото ще означава, че съм се излъгала в нея.

— В какъв смисъл?

— Смятах, че е от онзи тип жени, които понасят истината.

— Външността понякога лъже — уклончиво отговори Брайън.

Почувства как погледът му се дръпна от лицето й.

— Вие сте много хубава жена — искрено каза той.

— Затова ли ме разглеждате под лупа? За да mi кажете това?

— Правя съвсем обективно заключение — каза той. — Може би друг път пак ще намерим време да поговорим. Сега за съжаление трябва да вървя.

Лесли кимна и го изпровери с поглед, докато излизаше от библиотеката. Трябаше да признае, че Брайън Гилуърт изглежда повече от добре и че разговорът с него щеше да й достави удоволствие, ако се бяха срещнали на друго място. Хвърли още един поглед към градинара и тръгна към вратата.

— Мис Харис?

Насреща й се зададе Дороти Гилуърт.

— Да?

— Защо не сте при пациента си? — хладно попита тя.

— Но вие знаете защо! — Лесли гледаше сащисано.

Само преди няколко минути се бяха разбрали Дороти да постои малко при мъжа си.

— Нищо не зная — изфуча яростно Дороти. — Докато вие тук си водите приятни разговори със сина ми, вашият пациент се гърчи в предсмъртни мъки. Наложи ми се да му сложа още една инжекция.

— Сигурна ли сте, че сте загрижена единствено за мъжа си? — попита Лесли.

— Мис Харис, щом сама повдигате въпроса — с леден глас отвърна Дороти, — можем веднъж завинаги да се изясним. Колкото и да се надявах, че ще спазвате наредденията, които ви дадох първата вечер...

— Ако имате предвид сина си, Брайън...

— Значи вие вече го наричате по име? — още повече се разбесня Дороти. — Как си позволявате да го наричаете Брайън?

— А как иначе да го наричам?

Лесли се обърна с намерение да излезе. Но възбудената жена я улови за ръката.

— Оставете Брайън на мира! — заповеднически каза тя.

— Моля ви, пуснете ме да мина.

— Това е предупреждение — изсъска Дороти и стисна ръката на Лесли.

Момичето се сви от болка. После отведенъж се изтръгна, но вместо да изскочи навън покрай ядосаната жена, зави в обратна посока.

— Само да не кажете, че не съм ви предупредила! — викаше Дороти след нея.

Лесли се надяваше инжекцията, поставена от Дороти на болния, междувременно е задействала. Когато отвори вратата, ѝ се стори, че Ричард е задрямал.

Взе стол и седна до леглото. Замисли се дали не трябва да напусне тази къща. Погледът ѝ се плъзна по измършавялото тяло на нейния пациент.

При мисълта, че би могла да го изостави, усети почти физическа болка. От друга страна, не можеше да пренебрегне предупрежденията. Те положително бяха сериозни. И зад тях се криеше нещо повече от майчински тревоги и обич.

— Не, не ми се вярва — произнесе тя на глас.

— Какво казахте? — попита болният и отвори очи. Лесли го погледна зачудено. Смяташе, че той спи.

— Просто мислех на глас — бързо отговори и се изправи. — Дороти ми каза, че отново сте имали нужда от инжекция. Как се чувствате?

— Исках веднага една... — простена той. — Имах такива болки... Но в момента ме поотпусна.

Значи Дороти я беше изльгала.

— А вие как се чувствате? — попита той.

Лесли се усмихна насила.

— Кой от нас двамата тук е медицинска сестра?

— Вие — спокойно отвърна той. — И все пак не ми убягна, че сте нещо развълнувана. Забелязах го още като влязохте.

— Значи само сте се правели на заспал?

Ричард вдигна изпосталялата си бяла ръка.

— Каквото и да ви измъчва — прекъсна я той, — ако искате да споделите, ще бъда добър слушател.

— Благодаря — каза Лесли, — но се касае за проблем, с който трябва да се справя сама.

Той кимна.

— Най обичам хората, които сами се борят с проблемите си.

* * *

Следобедът мина и се свечери. Спра да вали и слънцето пак се показва.

Дороти не се появи на вечеря. Лесли яде по-малко от друг път. Чувстваше се физически и душевно напълно изцедена, но когато си легна, не можа да заспи.

Мисълта ѝ се отплесна към Фил. Опитваше се да си спомни хубавите часове с него, но не ѝ се удаваше. В съзнанието ѝ изплуваха другите — когато се бяха карали с него.

Лесли се съсредоточи в една определена точка на стената. Но и това не помогна. В главата ѝ цареше хаос. Замисли се за Дороти и Брайън. А колкото повече мислеше за тази жена, толкова повече се ядосваше. Дороти Гилуърт все по-ясно се открояваше като класическата деспотична майка, за която говорят психиатрите. Но Брайън, от друга страна, не се вместваше в схемата.

Лесли си спомни по какъв начин бе разговарял с майка си първата вечер. Това, че той знае как да се противопостави на майка си, за известно време я изпълни със задоволство.

Но и мислите за Брайън не ѝ помогнаха да заспи. Клепачите ѝ натежаха и изведнъж ѝ се стори, че плува сред някакво огромно езеро. Водата беше съвсем синя и прозрачна. Като погледнеше надолу, виждаше дъното.

От всички страни езерото беше обградено със стръмни разноцветни скали. Шумът на ситните вълни се удряше като ехо в тези пръснати наоколо отвесни камънаци. И ставаше все по-силен, докато изведнъж се превърна в шепот, в човешки глас, който повтаряше нейното име: „Лесли, Лесли.“

Течението я грабна и я понесе — накъде? Не знаеше. Гласът, който изричаше името ѝ, се смеси с шума на водата и накрая с една дума, която ѝ звучеше като „смърт“. „Смърт“ — отекваше ехото. Смърт... смърт... смърт...

— Не! — изтерзана извика тя и се опита да се отърси от съня. Беше плувнала в пот. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Имаше нужда от свеж въздух, от прохладен, свеж въздух.

— Прозорецът — каза на глас, — трябва да се добера до прозореца.

Краката ѝ бяха като налети с олово. Всяка крачка ѝ причиняваше болка.

„Не е толкова далеч — внушаваше си сама. — Не е чак толкова далеч.“

Усети, че се свлича на пода. Той беше студен. С последни сили запълзя към прозореца, мъчително, пипнешком се изправи, завъртя дръжката и дълбоко пое хладния нощен въздух.

Дори и когато напълно се събуди, сънят остана ясен в съзнанието й. Езерото, скалите и зловещият глас.

След няколко дълбоки вдишвания и издишвания вдигна очи нагоре и видя цялото нощно небе, осияно със звезди.

Тръгна бавно към леглото си. Прозорецът остави отворен. В стаята тегнеше особена миризма на рози.

* * *

Следващият ден беше слънчев и хубав. Забравени бяха кошмарите и необичайните аромат на рози, изпълващи стаята ѝ.

Времето, което Лесли прекарваше с пациента си, мина изненадващо бързо. Следобед Дороти остана при мъжа си и Лесли се прибра в стаята си.

Тъкмо мислеше да си дремне, но изведнъж осъзна, че е грехота да се проспива такъв великолепен ден.

„Може би — помисли си тя — ще намеря някое хубаво местенце да се попека.“

Свали сестринската униформа, за да нахлузи шорти и пуловер без ръкави. И бързо излезе навън, под топлото пролетно слънце.

Обиколи къщата откъм южната страна и се озова почти на края на скалите, върху които бе издигнат домът на Гилуърт. Долу, в ниското, като сребърна лента блестеше Хъдзън Ривър. Откри един огромен каменен блок и се облегна на него.

Откопча шнолата и косата ѝ падна по раменете. Разтърси я и се почувства по-свободна. След това обърна лице към слънцето и затвори очи.

Може би, помисли си, ще открия тук някое закътано местенце, за да мога да се пека гола.

— Хей! — чу се познат глас.

Засенчи очите си е ръка и видя, че към нея идва Брайън.

— Още като ви видях да минавате край прозореца на библиотеката, предположих, че ще откриете това разкошно място — каза той. — А ако не бяхте го открили, аз щях да ви го покажа. Имате ли нещо против да седна при вас?

— Не. Що за въпрос?

Брайън също се облегна на скалата.

— Когато бях момче, това беше любимото ми място — каза той замечтано.

— Не мога да си представя, че сте били момче — каза Лесли и се засмя. — Вие сте от хората, които направо стават възрастни.

Той се обърна към нея. При това изглеждаше толкова тъжен, че тя побърза да добави:

— Беше необмислена забележка, не исках това да кажа.

— И все пак аз съм бил истинско момче — каза той. — С всички мечти и особености на момчешката възраст. Дороти винаги се е опитвала да ме убеди, че съм бил един вид отритнат. А и аз вечно изпадах във всевъзможни затруднения. Винаги когато съм се чувствал особено самотен, идвах тук и си представях, че ще се случи нещо чудесно.

— Какво по-точно? — попита Лесли. Обичаше тембъра на гласа му. Беше дълбок и melodичен.

— Представях си, че тази къща е моет замък и че всичко, което виждам тук, от горе, ми принадлежи. Населявах страната си с всякакви измислени същества, на които исках да бъда добър крал — каза той накрая със смях.

— И всички ви обичаха?

Той поклати глава.

— Не всички. Имаше един зъл магьосник. Той беше заклетият ми враг. Живееше ей там — посочи една далечна скала и полугласно въздъхна: — Това не е ли доказателство, че съм бил истинско момче?

Двата часа обедна почивка минаха прекалено бързо. Лесли установи, че Брайън умеет извънредно живо и духовито да разказва, особено пък за далечните си пътешествия едва ли не във всички краища на света.

Мина й внезапно през ума, че с Фил никога не е разговаряла така.

— Вече трябва да се връщам при баща ви — каза тя. — Дороти сигурно вече се чуди къде съм се дянала. А трябва и да се преоблеча.

Брайън стана. Подаде й ръка. Тя я хвана и се изправи.

— Можем ли да се срещнем утре пак тук, какво ще кажете? При условие, че времето е хубаво.

Тя изви глава и го погледна отдолу.

— Добре, ще дойда.

Той се усмихна.

Лесли се обърна и тръгна бавно към къщата. Беше много щастлива и ситананикаше някаква песничка.

Така огромният блок, донесен някога от глетчер, се превърна в тайно място за срещи. Лесли не можеше да дочака кога ще види Брайън, а знаеше, че и с него е така.

Разговорите им бяха пространни като небето над тях. Лесли благоразумно избягваше да го пита за жена му. Когато му дойде времето, сам ще заговори за това.

А засега слушаше прехласната неговите разкази за експедициите, за ловци на глави в джунглата и за пътешествието в Тихия океан, където шхуната, с която плавал, се разбила по време на силна тропическа буря.

Тя му разказваше защо е станала медицинска сестра и какви места е видяла през отпуските си. В сравнение с неговия живот нейният изглеждаше доста скучен.

Но той, изглежда, не мислеше така. Лесли не говореше нито за майка си, нито за баща си и се пазеше да не спомене нещо за друг мъж.

При всяка среща с Брайън тя долавяше, че между тях се заражда едно ново чувство. Понякога се доближаваха толкова един до друг, че усещаше на бузата си неговия дъх. Колкото повече се опознаваха, толкова повече се засилваше жаждата за милувки.

По изражението му Лесли разбираше, че и той копнее за същото. Но отношенията между тях си оставаха приятелски.

Колко често се срещаха, Лесли вече не можеше да каже. Но един ден откри, че ги следят.

Забързана към къщи, тя срещна Накума. И тутакси ѝ стана ясно, че ще трябва да сложат край на срещите, защото страниният човек веднага щеше да докладва на Дороти...

Когато минаваше покрай стаята на Дороти, нямаше как да не чуе разговора, воден на висок глас. А и вратата беше само притворена. Лесли се долепи до стената. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Момичето трябва да си върви! — кресна Дороти. — Няма да търпя такова поведение!

— За какво изобщо става дума? — попита Брайън.

— Аз знам всичко — изсъска тя. — Знам дори кога и къде се срещате.

— Щом знаеш всичко, защо тогава изобщо ме питаш? — каза Брайън, като с мъка сдържаше гнева си.

— Аз ти мисля доброто — настояваше тя на своето.

— Доброто? Ти да не мислиш, че когато не съм тук, аз живея като монах?

— За това не искам да чувам!

— Този път ще ме изслушаши! — викна ѝ той.

Лесли дълбоко си пое въздух, при което изпусна следващите думи.

— Тя трябва да се махне! — повтори Дороти още веднъж.

— Ако тя си отиде, и аз ще си ида — заяви Брайън.

— А какво ще стане с Ричард?

— С Моника какво стана?

— Добре тогава — сърдито рече Дороти. — Непрекъснато ме питаш за тая никаквица. Добре, ще ти кажа какво е станало с нея.

— Какво е станало? — повтори Брайън. — Искам най-после да зная!

— Тогава ти замина и когато се върна, научи, че жена ти е умряла. Съобщено ти бе само, че жена ти се е самоубила, и нищо повече.

— Какво друго е имало за казване?

— Ричард искаше да ти спести гнусните подробности — продължи Дороти. — Щадеше те, както и аз те щадях.

— Казвай нататък! — възбудено викна Брайън.

— Моника не беше невинното младо момиче, за каквото се представяше винаги — каза Дороти и злобно се изсмя. — Тя се самоуби от чувство за вина.

— Вина? Към кого?

— Тя имаше връзка с един мъж от града.

— Лъжеш!

— Самоуби ли се тя или не?

— Кой е този мъж?

— Доктор Винсънт.

Лесли я засърбя цялото тяло. Спомни си какво ѝ бе казал шофьорът на таксито. Че Моника често ходела в кабинета на доктор Винсънт.

— Моника призна ли си за тази връзка? — попита Брайън.

— Да, но чак когато всичко излезе наяве.

— Не вярвам нито дума — каза Брайън. — Нито дума!

— Тя се самоуби още същата нощ — прошепна Дороти, след което каза високо: — Сега съгласен ли си мис Харис да си върви?

Лесли дълбоко си пое въздух, чакаше отговора на Брайън.

— Тя остава! — бавно каза той.

— Но аз...

— Тя остава — натъртено повтори той.

Дороти изхвръкна внезапно от стаята като подгонена от фурии. Лесли съвсем се долепи до стената от страх да не я открият. Когато в коридора отново стана спокойно, тя се затича към стаята си.

* * *

Успя горе—долу да се съвземе, преди да слезе за вечеря. Брайън се беше оттеглил.

Хвърли поглед на Дороти. Нищо във вида на тази жена не показваше, че само преди малко е преживяла бурна сцена. Тя любезнно кимна на Лесли. На устните ѝ бе замръзнала една изкуствена усмивка.

Лесли отговори на кимването и на усмивката. Двама души, толкова различни, могат да играят една и съща игра, помисли тя, докато сядаше на мястото си.

От кухнята дойде Гуен да сервира замразен грейпфрут.

— Приятно ли прекарахте почивката? — уж любезнно се осведоми Дороти.

— Да, благодаря — каза Лесли, като стискаше ръцете си под масата.

Дороти се усмихна.

— Не ми излиза от ума един стар цитат от Шоу. Той струва, така да се каже, повече от всички негови пиеси. „Младост — колко жалко, че тя се разпилива от младите хора. Човек трябва дълго да е живял, за да разбере тази дума.“

— Вероятно може думите „младост“ и „млад“ да се заместят със „старост“ и „стар“ — сдържано отговори Лесли. — Не знам защо ми се струва, че ще има най-малко същия дълбок смисъл.

Дороти не отговори, а продължи да се придържа към предварително изработената тактика.

— Младостта е време на грешки и изпитания, време, когато допуснатите грешки все още могат да се поправят. Както се казва в онази хубава поговорка, човек все още може да си подреди къщата, преди да потегли за тихото пристанище.

Лесли не можа да се сдържи и се засмя.

— Съжалявам — каза тя, — но ако си бях затворила очите, докато ви слушах, щях да видя една чудесна телевизионна реклама на застрахователна компания.

Бузите на Дороти се заляха с червенина.

— Може да звучи малко претенциозно — отвърна тя. — Попросто и ясно може да се формулира така: самата аз не съм била безгрешна на младини.

Лесли вече се досещаше, че тя е решила да влезе в нова роля. Явно се опитваше да смекчи представата за себе си като сурова и коравосърдечна жена. Изглежда, сега искаше да убеди Лесли, че не е лишена и от други качества.

— Човек се учи от грешките си — заяви тя.

— Безспорно — съгласи се Лесли.

— Жалкото е само, че някои грешки струват толкова скъпо на човека. — Тя продължително изглежда Лесли, преди да добави: — Зная го от собствен опит. Тогава естествено бях млада, но не чак толкова, че да не мога да направя разлика между редно и нередно.

Чертите на Дороти се поотпуснаха. Дори очите ѝ с цвят на опушен кварц не гледаха толкова твърдо.

„Ако иска да ми замаже очите — помисли си Лесли, — прави го отлично.“

Но някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че Дороти Гилуърт умишлено ѝ показва една пролука в бронята на своята самодисциплина. Само причината за това не ѝ беше ясна.

— Предполагам, трудно бихте ме видели в ролята на жена, склонна към — да го наречем така — недискретност.

„Да знаех само накъде бие тя“ — каза си Лесли.

— Страхувам се, че всеки от нас си има своите моменти на слабост — каза Лесли и се усмихна насила. — А изпаднеш ли в такава слабост, установяваш, че си просто човек.

Искрици заиграха в очите на Дороти. Тя си погледна часовника.

— Ние двете така се задълбахме в този разговор, че изобщо не забелязахме кога е отлетяло времето. Какво ще кажете за едно питие след вечеря? — попита тя.

— Идеята не е лоша — съгласи се Лесли.

Дороти веднага се отправи към бюфета, където стоеше порцеланът. Върна се с чудно хубава гарафа и две чаши. Напълни ги. Течността проблясваше като тъмночервено кадифе.

— За какво ще пием? — попита.

— За здраве и дълъг живот — предложи Лесли.

Дороти вдигна чаша:

— За здраве и дълъг живот!

Лесли отпи една гълтка.

— Превъзходно — похвали тя питието. — Какво е това?

— Старо червено вино.

Дороти посегна към гарафата и й доля.

— Пийте — каза тя, — няма страшно!

Лесли понечи да остави чашата, но пръстите ѝ изведнъж се вдървиха. Чашата издрънча на пода. Тя започна нервно да се извинява.

— Няма нищо — каза Дороти. — Да не ви е зле?

— Право да ви кажа, и аз не знам — призна Лесли. — Струва ми се, че виното ме удари в главата.

— О? — Дороти пусна изкуствената си усмивка.

— Чувствам се някак нестабилна — промърмори Лесли.

— Сега ще дойдете с мен — разпореди се Дороти с някакъв особен писклив глас. — Трябва да ви покажа нещо.

Лесли послушно я последва.

— Много внимавайте къде отиваме — прошепна Дороти. — Разбрахте ли?

— Да — също така тихо отвърна Лесли.

— Много добре.

Изведенъж се озоваха в ярко осветен коридор, облицован с бели плочки. В дъното на коридора ги чакаше едър тъмнокос мъж. Когато се приближиха, тя позна Накума с неговите светещи очи. Той се усмихваше странно. Устните му бяха яркочервени. Дороти му каза нещо на онзи неразбираем език, той ѝ отговори.

Една врата в дъното на коридора се отвори.

— Тук работя аз — обясни Дороти.

Лесли се оглеждаше втрещена.

— Запали лампата, Накума! — строго нареди Дороти.

Когато видя какво има в стаята, Лесли конвултивно се сви.

— Няма от какво да се страхувате — каза Дороти. — Това са просто моите плъхове.

— Плъхове? — глухо повтори Лесли.

— Едри, красиви едри животни — каза Дороти.

Някакъв неопределим звук напираше в ушите на Лесли. Приличаше малко на бръмченето на насекоми. Но когато се усили, тя позна истеричното цвърчене на възбудени плъхове.

— Познаха ме — гордо поясни Дороти, като дърпаше Лесли навътре. — Хубаво ги разгледайте.

Въпреки своята замаяност Лесли установи, че тези животни са по-големи и по-опасни от обикновените домашни плъхове.

— Те са нещо изключително — каза Дороти. — Съвсем нов вид. Няма да ги намерите никъде по света. Накума ми помогна за селекцията. Обучила съм ги за специални цели. Когато им се дадат съответните стимулатори, те са способни на изумителни неща.

Лесли кимаше, загубила ума и дума.

— Накума, донеси куклата.

— Кукла — беззвучно повтори Лесли.

Дороти тикна под носа ѝ някаква гумена кукла. Лесли уплашено отстъпи назад. Куклата силно миришеше на рози.

— Познахте парфюма, нали? Плъховете също го познават. Гледайте сега.

Дороти хвърли куклата в далечния ъгъл на стаята и същевременно отвори клетките.

Цвърченето мигновено секна. Муцуните на плъховете затрепериха. Жълтите им очи зашариха наоколо. И изведнъж скочиха и се втурнаха като пощурели.

— Гледайте! — викна Дороти с блеснали очи. Плъховете дущеха, след това откриха куклата, нахвърлиха се, забиха зъби в гърлото ѝ и я разкъсаха. Като си свършиха работата, отново се стрелнаха към кафезите. Накума ги затваряше един по един. Дороти му каза нещо.

Той вдигна плъховете, за да ги види Лесли по-добре. Муцуните им бяха кървави.

— Това им е наградата — засмя се Дороти. — В шията на куклата има торбичка с животинска кръв.

На Лесли започна да ѝ се гади. Зави ѝ се свят.

* * *

Когато дойде на себе си, беше в леглото си, обърната по корем. Повтаряше си непрекъснато, че това е било само кошмар и че тя трябва най-после да се събуди.

— Плъхове — мърмореше, — плъхове. Изведнъж изпища. Звукът на собствения ѝ глас я изтръгна от вцепенението. Вдигна глава и отвори очи.

— Аз съм в леглото си — с учаудване установи тя.

Главата ѝ се пръскаше от болки. Описа слепоочията си и като се препъваше, тръгна към банята. Завъртя крана и обля лицето и врата си със студена вода.

Уплаши се, като се погледна в огледалото. Косата ѝ беше сплъстена, погледът — див.

— Бях долу в трапезарията — каза полугласно, за да си спомни по-ясно. — Двете с Дороти разговаряхме. Но вече не помня за какво.

Върна се в стаята още по-объркана.

„Как съм се озовала в леглото си — питаше се тя. — Дороти ли ме е пренесла? И защо е трябало да ме носи? Какво точно се е случило?“

Толкова много въпроси без отговор се въртяха в главата ѝ. Всичко изглеждаше прекалено реално, за да е било кошмарен сън. „Аз действително видях плъховете. Също и куклата.“

Обзе я панически страх и цялата се обля в пот. Разумът ѝ отказваше да повярва в такива чудовищни факти. Въпреки това тя знаеше, че са действителни. Една фраза беше заседнала в подсъзнанието ѝ.

„Не забравяйте с каква цел са дресирани тези плъхове!“ — казваше някакъв monotонен глас.

Лесли се съблече и се пъхна в леглото. Надяваше се през тази нощ повече нищо да не се случи. А ако се случи, дано да бъде бързо и безболезнено.

„Знам, че това, което видях, беше истина“ — промърмори тя във възглавницата.

Скоро след това заспа дълбоко, без сънища.

* * *

Лесли разтреперана се добра до ледниковия блок на ръба на скалите. Не беше сигурна, че Брайън ще дойде.

Забави крачка и погледът й се зарея към небето, към сребърната лента на реката и далечните планини. Времето бе по-хладно. Синьото небе бе осияно с облаци като произволно изрязани фигури, които непрекъснато се менят.

* * *

Тя дълбоко си пое въздух и се приближи към камъка.

Брайън идваше от другата страна. Лесли ахна от радост и се затича към него. Не усети как се озова в прегръдките му.

— Толкова се страхувах, че няма да дойдеш — прошепна във врата му.

Той я притисна до себе си, сякаш за да я увери, че не сънува.

— Много ли щях да ти липсвам, ако не бях дошъл днес следобед?

— Много — честно призна тя.

— Имаш ли нещо против да...

— Не — прошепна тя, — не.

Затвори очи. След секунда усети устните му върху своите. Целувката беше топла и нежна.

— Не съм допускал, че отново ще жадувам така за една жена — Хвана я за ръката. — Ела да седнем. Искам да ти кажа нещо.

Лесли се облегна на скалата и е очакване обърна очи към него.

— Искам да ти разкажа за жена ми — подхвани той.

Вдъхна дълбоко и я последна. Лесли кимна.

— Нали знаеш, че бях женен?

— Да.

— Тя умря — тихо каза той.

— Зная.

— Доведох Моника тук малко след като се оженихме. — Той пак вдъхна дълбоко. — И я оставил, за да замина за Южна Америка. Вероятно е било много глупаво, но в джунглата никак не би било приятно за жена.

Взря се в лицето ѝ.

— Смятал си, че постъпваш правилно — каза Лесли.

— Първоначално възнамерявах да се върна след три месеца — обясни той. — Но пътуването продължи два пъти повече. И имах късмет, че отървах кожата, когато се върнах, тя вече не беше жива.

Лесли искаше да каже нещо, но не намираше подходящите думи.

— Самоубила се — мрачно продължи Брайън. — А беше съвсем млада и приказно красива.

— Ти много ли я обичаше?

Кимна.

— Каквото и да правя, аз се чувствам отговорен за смъртта ѝ. Животът беше пред нея, а тя сама се отказа от него. — Хвърли поглед към къщата. — Ако Дороти и Ричард...

— Ти ги обвиняваш за това?

— Те трябва да са забелязали какво става и не са предприели нищо, за да го предотвратят.

— Напълно сигурен ли си в това?

— Ако бяха опитали, положително щяха да успеят. Това важи особено за Ричард. Всички симптоми са му познати. Просто не разбирам как е могъл да живее под един покрив с човек, стигнал до ръба на отчаянието.

— И не можеш да му го простиш?

Брайън се изправи.

— Това не мога да му прости! — извика той. Стърчеше над нея и гледаше мрачно нататък. Лицето му бе посивяло от гняв. — Извинявай — обади се след малко. — Нямах намерение да ти крещя. Но щом помисля за това, кръвта ми кипва.

Седна отново.

— Затова ли не идваш при баща си?

— Надявам се, че не ме смяташ за някакъв изверг? — попита той, без да я погледне.

— Не — тихо отговори тя. И продължи — Няма да ти чета проповед. И може би чувствата ти към Дороти и Ричард са напълно оправдани, но навярно си изхабил толкова сили да ненавиждаш другите, че накрая сам си се намразил.

— Какво според тебе трябва да правя?

Лесли само сви рамене.

Брайън я улови за ръцете.

— Въщност аз ти разказах всичко това, защото има още нещо, което искам да ти кажа.

— Да?

— За мен изминалите дни бяха прекрасни. И както вече ти казах, не съм мислил, че отново ще се влюбя така...

— О, не! — извика Лесли.

— Какво има? — попита учудено той.

Тя поклати глава.

— Току-що ми призна, че не си допускал, че след смъртта на Моника ще бъдеш в състояние да пожелаеш друга жена, нали така?

— Да, но...

— Нищо ли не разбираш? — попита Лесли. — Не разбираш ли, че мярката за всяко твоето чувство си остава покойната ти жена? А аз искам да ме обичаш заради самата мен.

Тя се обърна и се затича към къщата.

Тъкмо беше стигнала до пътя през платото, който водеше към задния вход, и някой я сграбчи отзад и я завъртя. Видя Брайън пред себе си.

— Пусни ме! — извика тя. — Пусни ме! Прониза го с яростен поглед, като се мъчеше да се отскубне.

— Искам да ти кажа нещо... — започна Брайън.

— Вече ми каза достатъчно. Сега ме извини — помоли го тя, — искам да се прибера в стаята си.

— Върви по дяволите с тая стая! — избухна Брайън. — Може и аз да не съм се изразил ясно, но ти пък направи неверни заключения.

— Така ли?

— Да, точно така. Дяволски ясно ми е, че ти не си Моника...

— Пак стигнахме до Моника! — язвително каза Лесли. — Да, аз не съм Моника, но ако това толкова те дразни, защо си прекарваш времето с мене?

— Изобщо не ме дразни — спокойно отговори той.

Лесли не беше сигурна, че е чула добре.

— Защо си толкова изненадана? — попита той. — Нали точно това искаш да чуеш?

Тя кимна.

— Ако ми дадеш шанс, може би ще успеем да намерим верния път.

— Да — тихо отвърна тя.

Той я прегърна и я притегли към себе си. Когато я пусна отново, погледът ѝ попадна на един от прозорците.

— О, Боже! — с ужас изрече тя.

— Какво има?

— Дороти стои на прозореца.

— Не мърдай — каза той. — Тя иска да види нещо и ще го види!
Отново я привлече към себе си и я целуна страстно.

* * *

Лесли дълго не можа да заспи. Отначало мислите ѝ се въртяха около Брайън, а след това се прехвърлиха на пациента ѝ.

През последните два дена бе забелязала по тялото му значително повече сини петна. А това означаваше, че краят не е далеч.

„Може би Брайън ще се трогне и ще му проговори — помисли си тя. — Утре сутринта ще говоря с него за това може да го направи заради мен.“

Лесли затвори очи и дълбоко си пое дъх. Внезапно долови с обонянието си лек аромат. Ухание, което ѝ бе познато: на свежи рози. Цялата се вдърви. Сърцето ѝ учестено заби.

До слуха ѝ достигна тих глас. После се засили. Неколкократно повтори името ѝ.

— Да, да, аз съм Лесли — отвърна тя. — Какво има?

— Познавате ли ме? — попита гласът.

— Да.

Когато се обади пак, гласът звучеше радостно:

— Слушайте внимателно!

Лесли се напрегна да не изпусне нито дума.

— Какво чувате?

— Нищо... Не, чакайте... Чакате ли?

Тя спря да диша.

— Какво е това? Познавате ли звука?

— О, да — изпъшка тя. — Ужасно!

— Кое е ужасно?

— Плъховете...

— Искам да си отворите очите — каза гласът — и да погледнете към отсрешната стена.

— Да си отворя очите — съписано повтори Лесли.

Тя напрегна всички сили и най-сетне успя. Погледна към стената.

— Какво виждате? — попита гласът.

— В стената има отвор... Там стои някой... висок мъж... Държи два плъха в ръцете си...

Гласът не се обади повече.

Лесли гледаше като хипнотизирана към човека, който пусна плъховете на пода. Само след секунди те бяха вече до леглото й. За миг се качиха върху завивката в краката ѝ. Впериха жълти очи в нея.

Тя с ужас си спомни какво бе станало с куклата. Плъховете плъзнаха по одеялото. Усещаше тежестта им. Изпищя като обезумяла.

След малко плъховете изчезнаха, човекът също. Отворът в стената се закри.

Вратата на стаята ѝ се отвори. Брайън дотича до леглото и я разтърси за раменете.

От уплаха тя не можеше да говори. Само хълща неудържимо.

— Какво става тук? — попита Дороти, щом влезе.

Лека — полека Лесли се успокои. Описа пред Дороти и Брайън страхотите, които бе видяла.

— Пълен абсурд — отсече Дороти. — Трябва да сте сънували.

— Не беше сън — упорстваше Лесли.

— Има ли някаква връзка между северното крило и жилищната част? — попита Брайън. — Мисълта ми е има ли възможност твоите любимици да излязат от северното крило.

— Абсолютно никаква — лаконично отговори тя и напусна стаята.

Лесли клатеше глава.

— Прекалено истинско беше, за да е сън — обясни тя на Брайън.

— Понякога на човек му се струва така — потвърди той. — Сега се опитай да поспиш.

Той изчака до вратата, докато тя си легне.

— Имаш вълшебен парфюм — каза, преди да си излезе.

Лесли затвори очи. Отново се разхълца.

— Рози — промърмори, — рози!

* * *

— Дороти ми каза — заговори я Ричард, — че нощес сте имали неприятно изживяване.

Лесли кимна.

— Би могло да се каже — отговори тя. — Колкото и да е странно, всичко ми се губи. Знам само, че беше отвратително.

— Може би последните дни сте се преуморили — предположи той. — Изминалите седмици сигурно не са били леки за вас.

— Възможно е — отговори тя усмихнато. — Но пък си струваше труда.

— Благодаря — каза той с отпаднал глас. — Това е най-милото нещо, което чувам от дълго време насам.

Тя го погледна внимателно. Вече нямаше никакво съмнение, че състоянието му рязко се е влошило. Лежеше на гръб, със затворени очи.

— Защо днес сте толкова мълчалива? — попита, без да си отваря очите.

Лесли седна до него.

— Дороти ми каза, че се срещате често с Брайън. Вярно ли е?

— Да — каза тя. Очите му все така бяха затворени. — Станахме добри приятели.

Той се усмихна.

— Струва ми се, ще бъда щастлив, ако станете нещо повече от добри приятели — каза той. — Брайън прекалено дълго е живял сам.

— Изгледа я изпитателно. — Откакто... Вие знаете ли какво се случи?

— Да.

— Нужна му е...

Този път тя го прекъсна:

— ... жена, която да го обича и разбира — Постара се думите ѝ да прозвучат насмешливо.

— Това е спасило живота на един човек — отвърна той. Гласът му все повече отслабваше. — А за него би било единственото спасение. Той се разкъсва между чувство за вина, разкаяние и омраза. Сега единственото му удоволствие е да възкресява миналото.

— Брайън трябва сам да намери изход от положението — тихо проговори тя.

— Не искате ли да му помогнете? — попита той и отвори очи. — Ще му помогнете ли, ако изрично ви помоля затова?

Отпадналият му глас изведнъж набра сила и настойчивост. В очите му се появи неестествен блясък. В тях се четеше трескало отчаяние.

Лесли се почувства притисната до стената не знаеще накъде я подмамва той.

— Накарайте го да се ожени за вас — каза Ричард. — Използвайте всичките си женски оръжия.

Тя се усмихна.

— А сега — изохка със стиснати зъби — мисля, че имам нужда от инжекция.

Лесли изобщо не се опита да го разубеждава. От болките изби по челото му ситна пот.

— Искате ли да ви сложа мокра кърпа на челото?

Той кимна.

Лесли веднага отиде в съседното помещение, където беше банята. След секунди се върна с влажна кърпа.

— Помогнете ми — изхъхри той. — Хълбокът ми! Опитах се... да се помръдна.

Лесли отметна лекото одеяло. Като зърна неестествено изкривения хълбок, с мъка се удържа да не извика. Хвърли кърпата на един стол и се опита да постави Ричард в по-удобна поза. Нейните усилия се придржаваха от болезнените му викове, които се чуха из цялата къща.

Забързана дойде Дороти.

— Какво има?

— Боя се, че си е счупил таза — отвърна Лесли.

— Боже мой! Как е станало?

— Опитал се да се размърда.

Дороти ѝ хвърли гневен поглед.

— Трябва да повикаме лекар — каза Лесли. — Ще поръчам да дойде от града.

Погледна към Ричард. Той беше в безсъзнание.

— Аз ще се заема с това — вметна Брайън от вратата.

— Благодаря — каза Лесли. И се зае да свестява пациента.

* * *

Доктор Едуард Винсънт беше висок, широкоплещест мъж с дълга прошарена коса, зелени очи и грубовати черти. Ръцете му бяха кокалести. Не можеше да понася Гилуъртови и изразяваше това с безцеремонното си държане. Обърна се към Лесли и поиска да му докладва за състоянието на доктор Гилуърт.

Лесли се оказа права. Тазът беше счупен.

— Не може да се направи много — обясни доктор Винсънт. — Можем само да се опитаме да го облекчим, доколкото е възможно.

Лесли кимна.

— Бихте ли му вече морфин? — осведоми се лекарят.

— Не.

— Тогава аз ще му сложа веднага инжекция и ще ви оставя няколко ампули за по-късно. По-нататък ще си набавите от града. Като минавам покрай аптеката, ще оставя рецепта за вас.

— Нищо друго ли не може да се направи? — попита тя с разочарование в гласа.

Той поклати глава. Направи морфинова инжекция на болния и й даде още две ампули. Лесли благодари.

— Няма защо — изръмжа той, — в края на краищата това ми е работа.

Лесли изяви готовност да го изпрати до вратата.

— Сам ще намеря пътя — рязко отговори той, като се готвеше вече да тръгне.

— Докторе — каза Лесли, — много бих искала да говоря с вас по един въпрос.

Той ѝ хвърли поглед и каза, че не може да я спре, щом е решила да върви с него.

Лесли не обърна внимание на думите му и изчака да стигнат до външната врата. Там събра кураж и го попита познавал ли е Моника.

Лицето му стана пурпурно от гняв. Изсъска:

— Вас какво ви засяга?

— Аз...

— Да. — Явно я бе разгледал по-добре и бе размислил. — Вие се интересувате от Брайън, нали?

Тя кимна.

— Положението е доста заплетено.

Той въздъхна. Накрая каза:

— Познавах Моника много добре.

Погледът на Лесли се спря върху халката му.

— Тогава още не бях женен — обясни той. По устните му пробягна тъжна усмивка каза: — Боя се, че ми приписват разни небивалици. Между нас не е имало нищо. Тя идваше при мен, защото беше бременна от Брайън.

— Напълно сигурен ли сте в това?

Кимна.

— Тя беше обречена от самото начало.

— Нещо с бременността ли не беше наред?

— Не, не с бременността. Тя си беше съвсем нормална. За катастрофалното ѝ психическо състояние беше виновна тази къща.

Лесли напразно чакаше по-нататъшни обяснения.

Ръката му обгърна топката на вратата. Но на излизане пак се обърна към нея:

— Моника знаеше, че ще умре.

— Откъде е знаела?

— Ще ви кажа направо какво мисля за тази история. Според мен тя е била принудена да се самоубие.

— Как е възможно?

Доктор Винсънт дрезгаво се изсмя.

— Тук, в Драконовия замък, всичко е възможно — каза той. —

Ще намина след няколко дни да видя как се развиват нещата.

— Много благодаря.

— Довиждане. — И си тръгна.

— Довиждане — пошушна Лесли с побелели устни.

Стоеше до полуотворената врата и трепереше като лист.

Изведнък се бе видяла като мъртва.

„Но защо си втълпявам, че животът ми е в опасност?“

Не намираше отговор на това. Нещо обаче ѝ подсказваше, че е попаднала по дирите на опасна тайна.

* * *

На другия ден се обади Фил.

— Ало, малката — небрежно каза той.

Лесли се готвеше да му каже, че няма никакво желание да го вижда, но той се оказа по-ловък и я изпревари.

— Не ми се сърди — подхвани, — но заминавам за няколко седмици за Западното крайбрежие и ми се иска преди това да те видя.

— Нали се бяхме разбрали известно време да не се виждаме — възрази тя.

— Доста дълго няма да ме има — отговори той. — Тъй че ще имаш достатъчно време за размисъл.

Знаеше го колко е неотстъпчив, затова му определи среща за същия следобед.

— Великолепно! — каза той въодушевен.

И докато успее да отговори, той вече беше затворил. После се върна при Ричард. Помоли Дороти да я пусне следобеда. Обясни й:

— Чакам гости от Ню Йорк.

— Каквото има да стане — ще стане — каза Дороти с явен сарказъм.

Лесли благодари.

След обяд се преоблече. Понеже познаваше Фил достатъчно добре, слезе да го посрещне чак долу на алеята. Той пристигна точно в един.

Леко се приведе да ѝ отвори вратата на бялата си спортна кола.

— Приближете се спокойно, казал паякът на мухата! — извика той смеешком.

Лесли седна до него.

— Тук наоколо къде може да се отиде? — попита той. — Изляза ли от Манхатън, аз ставам съвсем безпомощен.

Лесли не можа да не се засмее.

— Все ще има някакво заведение в града — каза тя.

— Да се надяваме — отговори Фил, докато обръщаше в обратна посока.

— Какво ново при теб? — попита Лесли.

— Чувствам се самотен.

Изгледа го под око. Той се беше втренчил в пътя. Знаеше, че не е единствената му приятелка.

— Колко жалко.

— А при теб как е?

— Много съм заета.

Изглежда, помисли малко върху отговора ѝ, след това попита от какво е болен пациентът ѝ.

— Не ми се говори за това — отвърна тя.

— Както искаш.

Но след малко се извърна към нея и каза:

— Хубава си както винаги.

— А ти си все същият вълк, настървен за плячка — равнодушно забеляза тя.

Той се засмя.

— Да идем в някоя от ония уютни селски гостилинички, в които все още има истинска домашна кухня. Съгласна ли си?

— Защо не?

Лесли се облегна на седалката и остави косата ѝ да се вее на вятъра.

Известно време говориха за всички възможни общи познати.

След това Лесли го попита защо е искал непременно да я види.

— Казах ти вече — отвърна Фил. — Чувствах се самотен.

— Нали имахме уговорка.

— Но условията не ми допадат — засмя се той.

Лесли се въздържа от отговор.

Пътуваха цял час и най-после Фил намали.

— Това заведение изглежда много приятно. Да надникнем ли?

— Дадено.

Фил спря на паркинга. Помогна на Лесли да слезе от колата и я хвани за ръка, когато се отправиха към входа.

Бяха единствените посетители. Фил избра маса в една ниша и седна до Лесли.

Ето че се зададе съдържателят.

— Какво ще обичате? — попита той.

Беше нисък и дебел, с грамадна престишка върху обемистия търбух.

- Специалитетът на заведението — каза Фил.
- А за пиене? — продължи да пита човекът.
- За мен бира — каза Фил.
- И за мен — добави Лесли.

Човекът кимна и се отдалечи с клатушкаща се походка. След малко дойде с каррирана покривка и я разстла пред тях. После пак се изгуби.

Върна се с две чаши бира, сложи едната пред Лесли, другата пред Фил.

- За какво ще пием? — попита Фил.
 - За здраве и щастие.
 - Да сме здрави и щастливи! А щастието означава — додаде след кратък размисъл — да намериш истинската жена.
 - Щастието означава — контрира Лесли — да се влюбиш истиински.
 - Не казах ли същото?
 - Има известна разлика.
- Фил не можа да отговори, защото се появи съдържателят с отрупан поднос. Крайно сериозен, той обяви:
- Днес специалитетът на заведението е говеждо печено.
 - Изглежда апетитно — забеляза Лесли. И започна да яде.
 - Лошото у тебе е — продължи мисълта си Фил, — че изпитваш страх както от живота, така и от самата себе си.
 - Възможно е — отвърна тя, решена да прояви миролюбие.
 - Във всеки случай аз съм убеден в това. Ти трябва да преодолееш задръжките си.

Тя прекрасно знаеше за какво намеква. И си замълча...

След като се нахраниха, пак се качиха на колата. — Да спрем и да се поразходим. Какво ще кажеш? — попита той.

- Идеята не е лоша.
- Радвам се, че поне веднъж сме на едно мнение.
- Тук е учудващо тихо — забеляза Лесли.
- Прекалено тихо, бих казал. Ако живеех извън града, навярно двадесет и четири часа в денонощието щях да прекарвам в леглото.
- Позволи ми да се усъмня — каза тя. — Дори и ти не би могъл да издържиш толкова дълго.

Не бе схванала двусмислицата в думите му, докато Фил не се засмя.

Той седна на една вехта дървена пейка. Улови я за ръцете и я накара да седне до него.

— Хайде, не ме оставяй сам — каза той.

Колкото и да не ѝ се искаше, седна. В ноздрите ѝ проникна мириз на прясно сено. Фил се наклони към нея.

— Изглеждаш ми щастлива — каза той.

— По-точно е да се каже — доволна.

Той я целуна.

— Това беше желанието ми през цялото време, откакто се срещнахме.

— По-добре да тръгваме — решително каза тя. Но не успя да стане, защото той отново я целуна. Лесли не можеше да не си спомни за нежните целувки на Брайън и с рязко движение се освободи.

— Много си се променила — заключи той накрая, като клатеше глава, и се изправи.

Лесли само го погледна и не каза нищо.

— Хайде — измърмори кисело той, — ще те закарам.

На връщане никой от тях не обели дума. Когато стигнаха до алеята, Фил спря.

— Това май е краят на нашата връзка — подхвърли той. — Ако ти дойде друг акъл, обади ми се. Знаеш къде да ме намериш.

С тези думи той запали мотора и колата излетя като стрела пред очите на Лесли.

Тя бавно пое нагоре по алеята. „Сега вече изгорих всички мостове зад себе си — каза си тя, — но не съжалявам.“

Ускори крачка. Странало бе време за вечеря. Но не беше гладна. Имаше желание само да си поговори с Карла.

* * *

Лесли бе седнала срещу Карла. Наблизаваше десет. Дороти бе при мъжа си, а Брайън вероятно си седеше в стаята. Персоналът се беше оттеглил.

— Вече се питах къде се изгубихте — каза Карла. — От Гуен разбрах, че изобщо не сте се явили на вечеря.

— Карла — каза Лесли, — нужна ми е вашата помощ.

— Разбира се — отговори готвачката, — с удоволствие ще ви помогна, стига да мога.

Лесли дълбоко си пое въздух.

— Трябва да науча повече за Моника — каза, като гледаше готвачката с молба.

— Най-добре забравете за нея — посъветва я Карла. — Не е хубаво да се вдигат мъртвите от гроба. Освен това мисис Гилуърт ще получи пристъп, ако разбере за какво си говорим.

Лесли се пресегна през масата и хвана Карла за ръката.

— Страхувам се — тихо каза тя. — Ужасно се страхувам.

— Но от какво? Няма никакви причини за това.

— Не зная — промърмори Лесли, — но предчувствам, че ще ми се случи нещо страшно.

Карла стана, заобиколи масата и сложи едните си длани върху раменете на Лесли.

— Тази къща не е място за млади момичета — решително заяви тя.

— Идва докторът от града. Аз го попитах за Моника — каза Лесли.

Карла се върна и седна на стола си.

— На този пък изобщо не му вярвам. Той е женкар и половина.

Лесли кимна.

— Да ѝ се чуди човек за какво ходеше при него — продължи готвачката.

Лесли смяяно я погледна.

— Моника е била бременна — каза тя.

Карла ококори очи. Гледаше със зяпнала уста.

— Откъде знаете? — попита почти безгласно.

— Той ми каза.

— Е, това не ми го побира умът! — ядоса се Карла. — Тия мъже са наистина безответствени.

— Не е било от него — възрази Лесли. — Когато е отишла при него, Моника вече е била бременна.

Карла се плесна през устата. Затвори очи и започна нервно да се клати насам — натам.

— Тогава трябва да е знаела, когато...

— Да.

Карла стана и с едри крачки взе да обикаля из кухнята.

От време на време мълчаливо поглеждаше към Лесли. След това отново спря.

— Една бременна жена не се самоубива — заключи тя.

Лесли потвърди с глава.

— Значи затова смятате, че е възможно Моника да не е посегнала на живота си по своя воля?

— Да, и затова искам повече да зная за нея.

Карла помисли малко и кимна.

— Това, което най-ясно си спомням, са странните сънища на Моника.

Сърцето на Лесли бясно се разтуптя.

— Например стаята ѝ посред нощ изведнъж се напълва с аромат на рози, стената се отваря и тя сънува плъхове... Всяка нощ все същият ужас, ми каза тя веднъж. Прилоша ли ви? — попита Карла, като хвърли поглед към Лесли.

Тя поклати глава. Поинтересува се:

— Какво стана е нещата на Моника?

— В мазето са.

— Как се отива там?

— За какво ви е притрябало?

— Може би ще открия там някаква сламка — отговори Лесли.

— Ще намерите в коридора вратата зад широките стълби — обясни Карла.

— Благодаря — отвърна Лесли шепнешком.

Карла кимна.

— Още сте съвсем бледа — каза тя.

— Сънищата, за които е говорила Моника, не са никакви сънища...

— Ама... — Карла я гледаше с широко отворени очи.

— Не може сънищата на двама души, с разлика от пет години помежду им, да са еднакви като две капки вода — каза тя.

— И вие ли... сънувате същото? — Готовачката слисана се отпусна на един стол.

— Да — отвърна Лесли. — Приличат на кошмари, но не са в това съм напълно сигурна.

* * *

От кухнята Лесли се качи в стаята си. Взе фенерчето, събу си обувките и безшумно се спусна към избата.

Намери вратата, която Карла ѝ бе описала, отвори я и се гмурна в черната нощна тишина на подземието. Леко затвори вратата след себе си.

Стълбата беше много дълга и стръмна. В ноздрите я бълсна застояла миризма на гнило. Може би и избата е била част от старата крепост, която май някой от предците на доктор Гилуърт е докарал тук от Европа.

Когато стълбите свършиха, тя зашари с лъча на фенерчето по предметите наоколо. Но никой от тях не приличаше на куфар. Вместо това откри статуи на мъже и жени, които в слабата светлина изглеждаха като живи. Уплаши се страшно.

Внимателно претършува всички кътчета на мазето и точно когато се канеше да се откаже, съзря малкото дамско куфарче, покрито с мръсно платнище.

Вдигна го и го отвори на каменния под. За нейна изненада не беше заключено. Вътре, сред разните дамски принадлежности, откри връзка писма.

Те бяха от Брайън до Моника. Лесли бегло ги прегледа. Едно от тях беше написано с друг почерк.

Насочи лъча на фенерчето и прочете следните редове:

Тук се чувствам като в затвор. Особено, откакто казах на Дороти и Ричард, че ще имам дете. Те не ми вярват, смятат, че по други причини ходя при доктор Винсънт.

Лесли остави този лист и започна да търси други писма с почерка на Моника. Скоро намери още едно.

Напоследък сънувам такива противни неща!

Попитах Дороти не е ли възможно нейните плъхове изведнъж да изскочат от клетките. Тя ми се изсмя. Оттогава не ме напуска странното чувство, че губя разсъдъка си.

Лесли откри още едно писмо.

Моят брак с Брайън е направо трън в очите на Гилуъртови. Дороти е отишла толкова далеч, та твърди, че детето, което нося, изобщо не е от Брайън.

Не проумявам за какво толкова ме мразят! Понякога, когато Дороти заговори за Брайън, аз не мога да се освободя от впечатлението, че говори не за сина си, а за любовник. Какви чудовищни мисли се въртят в главата ми!

Последното, което Лесли намери, едва ли можеше да се нарече писмо. Явно думите бяха драснати в голяма бързина.

Пак същият глас... Той ме следва неотстъпно...
Цялата ми стая ухае на рози... Мили Боже, помогни ми да не загубя разсъдъка си...

„Ти никога не си имала шанс“ — едва чуто прошепна Лесли. Не искаше да повярва в страшната истина.

Бързо натика писмата в спончето, затвори куфара и го сложи на същото място, където си стоеше. Зави го със старото платнище и се втурна нагоре по стълбите.

Когато се качваше, с ужас видя, че вратата зее отворена. Помнеше съвсем точно, че я затвори.

В гърлото ѝ заседна буца. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Пребърса ги е опакото на ръката. А стълбите сякаш нямаха свършване.

Най-после стигна до вратата. Изтощена влезе във вестибюла. През цялото време я беше страх да не я бълснат обратно в мрачното подземие. Дълбоко пое въздух и забърза нагоре към стаята си.

По дръжката на вратата откри тебеширени следи. Когато се взря по- внимателно, установи, че е нарисувано нещо като лице или маска.

С ужас се дръпна назад. В дъното на коридора зърна бягащия Накума.

Отвори вратата. В стаята нямаше никого. Трепереща рухна на леглото. Опита се да прогони мислите за страшната смърт на Моника. Напразно. Те двете бяха станали едно.

* * *

Лесли спа малко и лошо. Събуди се още в ранни зори.

Болките на Ричард поутихнаха и въпреки че беше замаян от морфина, на няколко пъти предобед се опита да говори. Лесли изпълняваше задълженията си съвсем механично. Измъчваха я мрачни мисли. Болеше я глава. Пред очите ѝ непрекъснато беше съдбата на Моника. От страх почти цяла нощ не беше мигнала. Сигурна беше, че Накума я следи и предава всичко на Дороти. Отначало беше решила да се върне в Ню Йорк, но след това заради Брайън промени намерението си.

„Дори между нас нищо да не стане — каза си тя, — той трябва да научи истината за смъртта на жена си. Едва тогава чувството му за вина с течение на времето ще избледнее и той пак ще стане това, което е бил.“

Най-после Дороти дойде в стаята на болния и Лесли безуспешно се опита да отгатне нещо по лицето ѝ. Тя беше хладна и сдържана както винаги. С равен глас попита за състоянието на мъжа си и мълчаливо изслуша обясненията на Лесли.

— Не бързайте да се връщате — каза и след това Дороти.

От вратата Лесли хвърли последен поглед към Ричард. Тъкмо му беше направила инжекция, тъй че трябваше да го държи целия следобед.

— Благодаря — каза тя. — Ще мога малко да си почина.

Дороти не каза нищо.

Като затвори вратата, Лесли слезе долу в кухнята. Карла вече ѝ беше приготвила сандвич с шунка и чай.

— Открихте ли нещо? — тихо попита тя.

— Да — също така тихо отговори Лесли и захапа сандвича.

— Така ли е, както вие мислехте?

Лесли кимна. Карла се прекръсти. Беше пребледняла.

— Сега какво ще правите?

— Още не зная.

— Видът ви никак не ми харесва — каза Карла.

— Имам нужда да бъда на въздух и да помисля спокойно.

След като се нахрани, Лесли излезе. Денят беше топъл и слънчев.

Тя тръгна по пътя през платото и когато стигна до шосето, се озърна. На слънце къщата на Гилуъртovi не правеше чак толкова ужасно впечатление.

— Лесли?

Изненадана, вдигна очи. Пред нея стоеше Брайън. Не го беше виждала от момента, когато отиде да звъни за лекар.

— Какво си се умислила? — попита той. В отговор Лесли само вдигна рамене. Той се приближи.

— Не ти ли е добре?

Тя мълчеше. Изведнъж ѝ се доплака.

— Лесли — тихо каза той, — аз мислих много... за себе си. — Обгърна я с ръце. — Искам да ти кажа нещо...

— И аз искам да ти кажа нещо — прекъсна го тя.

— Обичам те — прошепна той.

Тя чу думите, но беше твърде много заета с проблемите си. Затова каза:

— Моля те, изслушай ме първо, преди да продължиш.

По лицето му се изписа недоумение.

— Какво толкова имаш да ми кажеш?

Тя затвори очи.

— Моника — произнесе едва чуто — е била бременна.

Той я пусна и отстъпи крачка назад.

— Откъде знаеш? — Говореше съвсем бавно, сякаш всяка дума му струваше голямо усилие.

— От доктор Винсънт...

Погледна я мрачно.

— Кой ли може да знае по-добре от него? — просъска той.

— Ти — уморено отвърна тя. — Било е твоето дете.

Брайън сухо се изсмя.

— Той ли ти го каза?

Лесли кимна.

— Майка ми е била права — заговори той е горчивина. — Подобре да бях я послушал. Но тогава аз не ѝ вярвах. Въпреки че е била права.

— Не, Брайън, не е била права.

Измъчената му усмивка приличаше повече на гримаса.

— Случайно станах свидетел на вашия разговор и чух точно какво каза майка ти за Моника — продължи Лесли.

— Тя е права! — настоя Брайън.

— Моника...

— А докторът разказа ли ти как е успял да прельсти Моника? Лесли сложи ръка върху неговата.

— Детето е било твое. Но по някакъв начин са принудили Моника да се самоубие.

— Самоубила се е от чувство за вина!

— Не — каза Лесли, — не, Брайън, не е било така.

— Откъде можеш ти да знаеш?

— Оставила е писма и една бележка. Аз ги прочетох. Детето е било от тебе.

— Къде са тези писма?

— Дороти трябва да питаш — отвърна тя. — Питай я чие дете е носела Моника, питай я какво се е случило с нея.

— Нещо ми се струва, че знаеш доста повече, отколкото ми казваш.

— Питай майка си, Брайън.

— И ще го направя! — извика той. Обърна се и тръгна бързо по алеята нагоре.

Лесли трепереше. Съзнаваше, че бе търкулнала камъка. И я беше страх от последиците.

Чу зад гърба си шум от приближаваща кола. Извърна се. Колата намали. Зад кормилото седеше доктор Винсънт.

— Здравейте! — каза той.

Лесли също поздрави. Погледът ѝ се плъзна по очуканата му кола.

— Малко е демоде — каза той със смях, — но още качва всяка височина.

Нямаше как — и тя се засмя.

— Така е по-добре — забеляза той. — Когато завих по алеята и ви видях да стоите тук, веднага си помислих, че плачете.

— Не — спокойно отговори тя, — само съм преуморена, нищо повече.

— Този, който тича към къщата, не е ли Брайън Гилуърт?

— Да.

— А как е пациентът?

— За неговото положение — добре.

Доктор Винсънт отвори вратата и слезе.

— Аз всъщност спрях заради вас.

Лесли го гледаше объркано.

— Защо?

— Снощи се замислих за Моника — той се облегна на колата. —

От години не се бях сещал за нея. Когато се запознахме, аз бях донжуан. Сигурно са ви разказвали вече. Моника беше очарователна жена и никак не беше трудно да се влюбя в нея.

— Но не сте се влюбили?

— Не. Тоест аз съм бил влюбен, но го разбрах едва след нейната смърт.

— Защо ми разказвате това?

— Защото си спомням за нещо, което съм чул от Моника.

Лесли чакаше. Сърцето ѝ биеше неспокойно.

— Последния път, когато я видях, тя се оплака от странните си, натрапчиви сънища, освен това ми каза, че не ги смята за сънища.

Ледени мравки плъпнаха по гърба на Лесли.

— Беше много смутена и смяташе, че в стаята ѝ има плъхове...

— И че стената се отваря и в стаята силно мирише на рози? — с пресекващ дъх изрече Лесли. Тя конвултивно стискаше ръце.

Той я изгледа. Попита изумен попита:

— Откъде знаете това?

— Съвсем същото се случва с мен.

— Тогава защо сте още тук?

— Просто нещо ме кара да разкрия всичко около смъртта на Моника — каза тя.

— Но защо точно вие ще го разкривате?

— Защото Брайън никога вече няма да бъде щастлив, ако не научи цялата истина.

— Той знае ли изобщо с какво се занимавате вие? — Той нямаше понятие дори за детето — тихо отвърна тя.

— Разказахте ли му?

— Да.

— Сигурно се досещате какво мисля аз? — каза доктор Винсънт.
— Мисля, че веднага трябва да се качите в колата и да дойдете с мен в града.

— Няма да стане.

— Ако умрете, нищо няма да можете да докажете.

— Нямам никакво намерение да се оставя да ме убият.

— И Моника нямаше такова намерение — отвърна той. — Вижте, аз по никакъв начин не искам да ви влияя, но вие не знаете с кого си имате работа Гилуъртови не са обикновени хора като вас и мен например.

— Какво искате да кажете?

— Те прекалено често са се сблъсквали с тъмните страни на живота. Прекалено често според мен, за да им се отрази добре.

— Искате да ме уплашите ли?

— Прекрасно знаете, че няма да успея. Вие и без това достатъчно се боите. Гилуъртови са специалисти не само по техниките за промиване на мозъци, но и по древните езически ритуали. Те познават всички магически действия и са ги изпробвали. — Той поклати глава. — С тях вие не можете да се мерите. Брайън трябва сам да се справи.

— Ами ако не може? Ако има нужда от помощ, както и Моника тогава?

— Насила не мога да ви накарам да тръгнете с мен — каза доктор Винсънт. — Но ми се ще да размислите.

— Благодаря много — каза Лесли, — но аз ще трябва да мина през това.

Доктор Винсънт се качи в колата.

— Моля ви, пазете се — меко каза той.

Тя кимна. След малко колата изчезна зад първия завой.

Лесли бавно пое нагоре по алеята. Странно, но вече не се боеше толкова много от това, което може би й предстоеше.

* * *

Брайън тичешком изкачи широките стълби и се втурна в стаята на Ричард.

Дръпна вратата, без да чука. Виждаше Ричард за трети път, откакто си бе дошъл. Промяната в състоянието на баща му го уплаши.

— Значи все пак се реши да дойдеш при него — обади се Дороти.

Брайън дишаше тежко. Погледът му скачаше от болния към жената, седнала до него.

— Не е сигурно дали изобщо те познава — каза тя.

— Не съм дошъл тук, за да го видя или да говоря с него — кратко съобщи Брайън.

— Тогава за какво си дошъл?

— Да говоря с теб.

Тя се отвърна.

— Нямам какво да ти кажа.

— Аз съм на противното мнение — каза той и се приближи.

— Какво значи това? Заплашваш ли ме?

Брайън отиде до прозореца. Почти се задушаваше от гняв.

— Искам още веднъж да ми разкажеш подробно какво се случи с Моника — каза той, без да погледне към майка си.

— Какво е това? — кипна тя. — Постепенно добивам впечатление, че имам пред себе си жив труп. А тази роля явно ти доставя удоволствие!

— Аз трябва най-сетне да знам истината! — изкрещя той. Обърна се към нея, изпълnen с омраза, и я погледна враждебно. — Твоите коментари не са ми нужни. Искам да знам само фактите.

— Нямам никакво намерение да ти разказвам каквото и да било — каза Дороти. — Как изобщо можа да ти хрумне да нахълташ тук с твоите претенции? Вън! Да те няма!

Брайън клатеше глава.

— Защо не си ми казала, че е била бременна?

Дороти впи пръсти в ръба на стола.

— Откъде знаеш? От онази сестра, дето си пъха носа навсякъде?

— Важното е, че го знам и че нито Ричард, нито ти сметнахте за необходимо да ме осведомите за това.

— Детето не беше от тебе — остро отвърна Дороти. — Затова не виждахме причина да ти разказваме за това.

— Престани — кресна Брайън като луд. Търпението му се изчерпваше. — Престани най-после! Детето е било мое. Ти си знаела това, сега и аз вече го знам.

— Лъжа е!

— Кой е излъгал? Докторът? Лесли, Моника или ти? Моника е ходела при доктора, защото е била бременна, по никаква друга причина. Така ли е?

— След като ти очевидно не ми вярваш — високомерно отвърна тя, — можеш да си мислиш каквото искаш.

Брайън сви юмруци.

— Къде са нещата на Моника? — попита той.

— Тя не е имала никакви неща.

— Къде са?

Дороти присви очи и те станаха като цепки.

— Накума ги унищожи.

— Кога? След като Лесли ги е открила?

— Какво значение има? —бавно изрече Дороти. — Те вече не съществуват и толкоз.

— А сега стигаме до най-важния въпрос — каза Брайън. — Какво се случи с Моника?

— Тя се самоуби.

Брайън кимна.

— Искаш да ме залъжеш с това. Но аз не ти вярвам. — Гласът му беше слаб и измъчен. — Една дума не вярвам от това, което ми казваш. Чуй ме сега: решил съм да разчепкам тази работа. И ако някой от вас двамата има пръст в нея, ще ми платите.

— Виж го ти храбреца — подигра го Дороти. — Ще караш един смъртник да ти плаща? — И като му хвърли отровен поглед, попита: — А с мен какво ще правиш?

— Дороти — чу се почти беззвучен глас.

Брайън и майка му се обърнаха към леглото.

— Замълчи, Дороти — каза Ричард. — Аз ви слушах двамата.

Замълчи!

Дороти погледна с укор сяна си и каза:

— Разтревожи го.

— Кажи ми какво стана с Моника — помоли се Брайън.

Ричард го гледаше безмълвно.

— Защо я остави да умре? — тихо попита Брайън.

Ричард погледна към Дороти, след това затвори очи. Брайън прехапа устна.

— Не ти позволявам повече да го измъчваш — мрачно каза Дороти.

Брайън тръгна към вратата. Но преди да стигне, се извърна и още веднъж погледна майка си.

— Интересува ме само смъртта на Моника, не и неговата! — отсече той.

— Вън! — пронизително кресна тя. — Махни се най-после и ни остави на мира.

— Безсмислено е, Дороти. Моника не се е самоубила.

— Внимавай, Брайън, отиваш твърде далеч! — закани се тя.

— Или твърде близо до истината, нали?

Брайън излезе и леко затвори вратата след себе си.

Какво са направили, за да тласнат Моника към самоубийство? Този нов въпрос го уплаши. Досега знаеше, че смъртта на Моника не ги е трогнала. Но това, че носят отговорност за нея, беше като удар с чук.

* * *

Лесли искаше да надзърне при пациента си, но Дороти ѝ препречи пътя.

— Повече не сте необходима тук — отряза я тя.

— Пуснете ме да вляза — спокойно каза Лесли.

Дороти започна да се смее. Смехът ѝ звучеше истерично.

— Аз бях разказала на Брайън от кого беше бременна Моника — каза тя, като я гледаше с омраза. — Но вие също сте му казали, нали? Слизали сте в мазето да търсите някакви следи от Моника. Но не намерихте нищо, нали? Защо се месите в неща, които не ви засягат!

Вдигна ръка и я удари по лицето. На Лесли ѝ изхвръкнаха сълзи от очите.

— Сълзите няма да ви помогнат — каза Дороти.

— Те не спасиха и Моника. Нищо и никой не можеше да я спаси, след като я беляза Накума. Той и вас е белязал — тържествуващо добави тя. — И вас е белязал.

Ричард започна да стене.

Лесли се обърна и затича към стаята на Брайън. Вратата не беше заключена. Дороти идваше след нея.

— Значи знаете къде е неговата стая! — възмути се тя.

Лесли не ѝ обърна внимание.

— Вие се срещате с него! — разкрещя се тя и сграбчи Лесли за раменете. — Мислите ли, че съм толкова сляпа и глупава, да не прозра вашите планове? Домогвате се до Брайън! Но аз няма да позволя това. Не искам синът ми пак да попадне в ноктите на жена! Не и моят син!

Лесли се изтръгна от ръцете на побеснялата Дороти.

— Пуснете ме — каза тя и тръгна бързо към стаята на болния.

— Моля ви, дайте ми нещо против болките — изпъшка Ричард.

— Ей сега — успокой го тя. — Минутка само. — След това отново насочи вниманието си към Дороти.

— Ще напусна тази къща само след като говоря с Брайън — решително каза тя. — А сега е най-добре да си, починете малко.

Дороти бавно влезе в стаята.

— Послушай я — тихо се обади Ричард, — послушай я.

Дороти остана права. Погледна към мъжа си, после към Лесли.

— Добре, сега ще си вървя. Но вие ще ми платите, Моника, за всичко, което причинихте на сина ми. Да не мислите, че като сте бременна, някой ще се смили над вас? О, не! Според вас аз не зная какво е да чакаш дете. И аз съм била бременна, зная достатъчно за това. — Пак се изсмя истерично. — Брайън бил бащата. Детето било от него! Дръжте ме да не падна!

Тя, изглежда, окончателно се побърка. Вземаше я за Моника.

— Починете си малко — твърдо каза Лесли.

Дороти кимна и тръгна към вратата. Но още веднъж се обърна назад.

— Детето не е от него. Детето е мое, баща му е мъртъв.

И чак след това излезе.

Лесли пое въздух дълбоко и избърса потта от челото си. След това бързо инжектира морфин на Ричард. Почака той да се успокои и седна отстрани. Затвори очи с надежда, че Дороти няма да се върне, преди да е говорила с Брайън.

— Дороти?

Лесли отвори очи. Ричард викаше жена си.

— Не забравяй — промърмори той почти неразбираемо, — това е наше дете. Никой никога няма да научи за това.

— Детето? — изумена повтори Лесли. От вълнение бе изрекла мислите си гласно.

— Прощавам ти — каза Ричард. — И ти обещавам, че ще отгледам детето като собствен син.

Лесли не вярваше на ушите си. Чакаше го да продължи, но той повече не се обади.

След малко се унесе и заспа.

Лесли стана и почна да крачи напред — назад. Сигурна беше: дори и Брайън не знае, че не е син на Ричард. Сега вече разбираще защо вестта, че Моника чака дете, е предизвикала такава възбуда у Дороти. Тя и без това вече е била ненормално ревнива по отношение на Брайън.

Лесли отново премисли всичко и стигна до извода, че Брайън не е просто син на Дороти. В нейните обърнати представи той е зал мястото на любовника, на своя баща. Чак й дожаля за нея.

Доближи се до леглото на Ричард и седна. Устните му помръдваха. Наведе се и се опита да чуе какво казва.

— Момичето трябва да умре. Дороти каза, че тя ще се погуби от чувство за вина. Ако Брайън научи за детето, той ще страда, както навремето страдах аз. Дороти знае колко силно ми се отрази всичко това. Тя иска да предпази сина си от подобно нещо. Тя е добра майка. Момичето не е проблем. Това, че се чувства така изоставена и самотна, само ще ни улесни. Няма дори да забележи, че става все по-безволна, когато удари часът, ще приеме смъртта като благодат.

— Как действахте с нея? — попита тихо Лесли.

Ричард се усмихна.

— Много просто. Тя нямаше никаква воля за живот.

Лесли вдигна очи. На вратата стоеше Дороти.

— Вървете си — подкани я тя със святкащи очи.

Лесли излезе без нито дума и тръгна към стаята си.

Съблече се и се пъхна между прохладните чаршафи. Постепенно ѝ стана ясно, че Моника полека и методично е била тласкана към смъртта.

Отнели са ѝ волята за живот, но по какъв начин? Тя се е оплаквала от странните сънища, които са я плашели. Но как са успели Гилуъртови да нагласят това?

Изведнъж я обзе страх. Искаше Брайън да се е върнал вече. „Може би е тук“ — помисли си тя и реши да стане и да провери.

Понечи да се пресегне за халата, но внезапно почувства смъртна умора. Сърцето ѝ лудо заби. Съзнаваше, че се намира в опасност.

* * *

От планините връхлетя силна пролетна буря, когато Брайън влизаше в града. Отиваше при доктор Винсънт.

Къщата намери лесно. Но докато стигне до вратата, стана вир — вода. С крайчеца на окото зърна в градината лулка и велосипед с три колела. Явно доктор Винсънт беше женен и имаше дете.

Натисна звънеца.

— Да? — въпросително каза младата жена, която му отвори вратата.

— Вкъщи ли е мъжът ви?

— Съжалявам — отговори тя, — в момента е на посещение при болен.

— Тогава ще го почакам — каза Брайън.

— О, разбира се. Влезте вътре. — Тя се дръпна, за да може той да мине. — Едва сега виждам колко сте мокър. Влезте, дайте ми палтото си.

Брайън го съблече и го подаде.

— Съжалявам — обърна се тя към него, — но не зная как се казвате.

— Брайън Гилуърт.

Името й се стори познато. Тя разглеждаше посетителя с нескрито любопитство.

— Какво ще кажете за едно бренди?

— На драго сърце — каза той и влезе след нея в просторна гостна.

Мисис Винсънт отиде до масичката за сервиране, изпълняваща функциите на домашен бар, взе конячена чаша и я напълни догоре.

Брайън я прие с благодарност.

— С голямо съжаление научих, че баща ви е зле — каза тя.

Брайън отпи гълтка и кимна. Питаše се колко ли е рассказал доктор Винсънт на жена си за семейството му и за Моника.

— Ако е за баща ви — подхвърли мисис Винсънт, — мога да предам поръчение на мъжа си и той ще дойде.

— Благодаря, но по-добре да го почакам, стига да не ви пречи — каза Брайън, допи чашата си и я оставил.

Жената на доктор Винсънт ставаше все по-неспокойна. Крачеше нагоре — надолу и час по час надничаше през прозореца дали мъжът ѝ не се връща.

— Аз мога и сам да чакам, ако вие си имате работа — предложи Брайън.

Тя успя да изстиска бледа усмивка на лицето си.

— Не, не, готовката може да нахрани сина ми.

Брайън тъкмо се канеше да помоли за още едно бренди, когато наблизо се чу автомобил.

Явно зави пред къщата и след няколко минути вратата се отвори.

— Чакат те — съобщи мисис Винсънт, още преди мъжът ѝ да е затворил вратата след себе си.

Брайън се представи. Докторът кимна.

— Надявам се, че баща ви не е по-зле?

— Не — каза Брайън и тръсна глава. — Сметнах, че трябва все пак да поговорим.

— Тогава най-добре да идем в кабинета ми — реши докторът. После погледна жена си. — Ще може ли готовката да направи няколко сандвича за мен и госта ми? И, моля те, кажи ѝ да приготви кана кафе.

Обърна се пак към Брайън. Погледът му попадна на празната чаша.

— Виждам, че вече сте пили нещо. Желаете ли още едно?

— С удоволствие — отговори Брайън.

Доктор Винсънт взе празната чаша, напълни я, наля и на себе си.

— Сега ме последвайте, ако обичате — каза той, като му подаваше чашата.

Кабинетът се намираше в другото крило на къщата. Щом влязоха вътре, Брайън си помисли, че това трябва да е любимото място на доктор Винсънт. Стаята беше различна от другите. Стените бяха облицовани с дърво. Три от тях чак до тавана бяха заети с библиотечни рафтове. На четвъртата висяха морски карти и няколко гравюри с ветроходи.

— Това е моята светая светих — обясни докторът. — Идвам тук, когато искам да обмисля нещо или да почета. Тук не ми пречи нито телевизор, нито друго нещо.

Той се отпусна в един кафяв кожен фоторийл и погледна към Брайън. Имаше изнурен вид.

— Мислил съм си, че някога ще се отбиете — каза той и отпи гълтка от своето бренди.

— Защо?

— Хайде да не си играем на криеница. Отдавна съм стигнал до извода, че е най-добре да гледаш истината в очите.

— Чудесно — каза Брайън, — тогава да не го усукваме. Знаете защо съм тук, нали?

Докторът кимна, но попита:

— Защо чакахте толкова дълго?

Брайън оставил чашата.

— Аз знаех само, че жена ми се е самоубила, нищо повече.

Докторът се облегна назад, извади една лула от стойката и започна да я тъпче с тютюн.

— Съвсем скоро разбрах, че Моника е чакала дете — каза Брайън.

Почукване на вратата ги накара да замълчат.

— Сандвичите и кафето — извика жена му.

Докторът стана, извини се на госта, отиде до вратата, пое подноса от жена си и го оставил на писалището.

— Моля, заповядайте — обърна се към Брайън, като сочеше подноса. — Значи не сте знаели за детето?

— Не. Лесли... тоест мис Харис, ми разказа.

Беше му неудобно, че знае толкова малко за собствената си жена.

— Бих искал да зная защо вашите родители не са ви казали нищо за това — каза докторът по-скоро на себе си.

— Дороти ми съобщи, че детето не е било от мен — обясни Брайън.

— И може би това е същинската причина за посещението ви?

Брайън наведе очи. Тихо каза:

— Аз обичах Моника.

— И въпреки това я оставихте сама с тези възрастни хора и с тоя ужасен слуга.

— Заминах с една експедиция — заоправдава се Брайън.

Докторът се засмя.

— В собствения си дом бихте могли да научите повече за чуждите ритуали и магически действия, отколкото в сърцето на джунглата.

— Какво е станало с Моника? — попита Брайън.

— Знаете какво. Въпросът е само как са я докарали дотам. О, да, ни най-малко не се съмнявам, че са й помогнали в това.

— Но как?

В отговор доктор Винсънт само сви рамене.

— Нямам никаква представа. Знам само, че жена ви не беше от хората, които се самоубиват. Поне дотолкова я познавах. Нейната воля за живот методично е била подкопавана. Тя бе стигнала до ръба на безумието и преди окончателно да полудее, поsegна на живота си.

— Бяхте ли... тя беше ли? — Ръцете на Брайън трепереха.

— Дали е имало нещо между нас? Не. Дали съм бил влюбен в нея? Да. Дали тя е знаела? Отначало да. По-късно не. Тя вече нищо не знаеше.

Брайън го гледаше с недоверие.

— Жена ви все повече губеше чувството си за реалност — добави докторът.

— Какво казваше тя за бременността си?

Доктор Винсънт си наля чаща кафе.

— Детето беше ваше — сериозно отговори той. — Ако беше мое, щях да имам право да я измъкна от оная зловеща къща и да я взема при мен. Но тя обичаше само вас.

— Както казахте току-що, Моника е знаела, че вие я обичате.

Докторът остави чашата с кафето.

— Аз сам й го казах. Не съм се срамувал от тази любов.

Брайън мълчеше. Знаеше, че казаното от доктора отговаря на истината. Но му беше криво. Фактът, че жена му е била желана и от други мъже, при други обстоятелства щеше да го ласкае. Но сега не беше така.

— Казахте, че Моника е губела усета си за реалност?

Домакинът кимна. И добави:

— Сънуваше странни неща.

— Сънуваше?

— Постоянно й се присънваха плъхове. — Гласът на доктора потрепери.

— Какво?

Брайън скочи от стола.

— Сънуваше, че стената се отваря и в стаята влизат плъхове.

Студена пот орося челото на Брайън.

— Не ви ли е добре? — загрижено го попита доктор Винсънт.

— Друго нещо има ли? — попита Брайън, който едва се владееше.

— О, да — натъртено рече докторът. — Тя беше убедена, че стаята ѝ силно мирише на рози.

Брайън възбудено започна да крачи напред — назад. — Лесли! — с ужас извика той. — Боже мой, Лесли!

— Какво е станало с нея?

— Тя сънува същите неща — изтръгна се от устата на Брайън. — Трябва да се прибера колкото може по-скоро.

— Сигурен ли сте?

— Да — каза Брайън. — Боже мой, да. Набързо разказа на доктор Винсънт за оная нощ, когато Лесли се беше събудила и викаше за помощ.

— Тогава аз ще ви закарам — каза докторът. Отвори чекмеджето на писалището и извади малък револвер. — Ще го взема.

— Правете каквото смятате за добре. Само по-бързо — припираше Брайън.

* * *

Упоителният дъх на рози представляваше своеобразен контраст на бурята, която бушуваше навън.

Лесли виждаше ярки светкавици, раздиращи нощното небе. Дъждът забиваше в стъклата.

Тя лежеше неподвижно в леглото си. Някакъв вътрешен глас ѝказваше да стане и да отвори прозореца, но тя нямаше сили.

Една част от съзнанието ѝ тънеше в светла розова мъгла. Спомни си, че беше чела за една жена, пулсът, на която внезапно спрял. Изпаднала в клинична смърт. Мъжът ѝ веднага се зает да я съживява. После жената разказвала, че видяла чудно хубава зелена ливада, сияйно синьо небе и бели и розови перести облачета.

Лесли усещаше, че клепачите ѝ все повече натежават. Бореше се напрегнато с обземащата я умора. Една част от съзнанието ѝ още не беше потънала в розовата мъгла.

„Аз не съм на смъртно легло — каза си тя, — само са ме приспали.“ Неволно се усмихна. Да, приспали са я, но не знаеше как.

Обърна глава на другата страна. След това се насили да погледне нагоре, зад леглото.

Оттам идва, помисли си тя. Някъде вътре в нея бавно се оформяше една дума: газ. Упоили са ме.

Изтощена от последното усилие, тя затвори очи.

— Лесли?

Тя добре чу гласа, но се направи, че не е. Той стана по-силен и настоящелен. Заповеднически.

— Веднага отговорете, чувате ли ме! Напрегнала цялата си воля, Лесли отчаяно се бранеше, но съпротивителните ѝ сили скоро намаляха.

— Чувам ви — трепереща отвърна тя. Гласът продължи да разпитва:

— Сега знаете ли коя съм аз?

— Моника.

— Не.

— Вие сте Дороти — каза Лесли.

Чу се доволен смях.

— Погледнете към стената — заповядала Дороти. Лесли се подчини. В стената се беше образувал отвор, широк около един метър.

— Станете.

„Ставам“ — тихо си каза Лесли. Опита да се помръдне. Напразно.

— Трябва да се движите — заповядала й Дороти.

Лесли се хвани за ръба на леглото и се привдигна. Колебаеше се. Ще може ли да стъпи на крака?

Дороти я насърчаваше и ѝ даваше кураж. Лесли пусна крака от леглото и усети хладния под с босите си ходила.

— Сега погледнете пак към стената — нареди ѝ Дороти.

Лесли насочи вниманието си натам. В отвора стоеше Накума. Беше гол от кръста нагоре и тялото му лъщеше особено.

— Идете при него — заповядала гласът.

Лесли взе пеньоара си и започна да напредва стъпка по стъпка.

— Оставете тук пеньоара — каза Дороти. — Спрете и го свалете.

Съвсем бавно изхлузи пеньоара и го пусна на пода. След това продължи към Накума. Той ѝ протегна ръка и каза нещо на Дороти на онзи неразбираем език. Дороти му отговори.

— Подайте ръка на Накума — разпореди се тя.

Лесли безволно се подчини.

— Следвайте го.

Като си мърмореше същите думи, Лесли послушно тръгна след него. В нещо като тунел спряха.

— Виждате ли къде сме? — попита Накума.

Лесли кимна.

— Тунелът е много стар — обясни той.

Лесли беше уморена до смърт. Напрягаше се да мисли. „Може би — казваше си тя — ще успея да забавя онова, което си е научил ужасният човек.“

— Хайде, по-бързо! — подканяше я Накума и я дърпаше нататък. Тунелът сякаш нямаше край. Минаха през още една стена и изведнъж се озоваха под ослепителния лъч на прожектор. Там ги чакаше Дороти.

— Всичко ли е готово? — попита тя.

— Да — отговори Накума.

— Тя скоро ще дойде на себе си — поясни Дороти.

Накума не издаде нито звук.

— Хайде — изкомандва Дороти и бълсна Лесли към следващата врата.

Щом тя се отвори, в ушите на Лесли проникна злокобен звук. Един звук, който я накара да отстъпи назад и който ѝ беше прекалено познат.

— Разпозна шума — каза Дороти. — Побързай, Накума. Упойката скоро ще я пусне. А когато се свести, трябва вече да е окована.

Характерното цвърчене на плъховете се превърна в оглушителен шум. Лесли си запуши ушите. След това видя клетките и плъховете. Нададе принизителен писък и се опита да побегне.

— Дръж я здраво — изсъска Дороти.

Лесли почувства прилив на нови сили. Опита се да се освободи от ръцете на Накума.

— Дороти! — извика тя с ужас.

— Казах ви — отвърна злобно тя, — че отидохте твърде далеч. Сега е мой ред.

* * *

Чистачките не насмогваха на потоците вода, които се изливаха върху предното стъкло.

— Мислил съм върху тези сънища — обади се докторът. — Не ви ли се струва странно две жени да имат еднакви сънища?

Брайън се обърна към доктора.

— Не съм се сетил за това. Бих искал час по-скоро да стигнем у дома.

— С хипноза това би могло да се постигне — продължи доктор Винсънт.

— С хипноза? За бога, докторе! Сега ли намерихте да си играете на детектив? — Брайън изобщо не се опитваше да скрие раздразнението си.

— Един от тримата е могъл да го направи — каза докторът.

— Какво да направи?

— Възможно е един от тях да е хипнотизирал Моника.

Брайън вече едва се владееше. Помоли го:

— Опитайте се да карате по-бързо.

Светкавица освети пътя.

— Ето отклонението! — извика Брайън.

Едновременно с него го забеляза и доктор Винсънт. Натисна спирачката и след няколко минути колата се движеше нагоре по алеята.

Щом спряха, Брайън изскочи и се втурна към вратата.

— Заключено е! — извика пощурял.

— Друг вход няма ли?

— Има отзад.

Двамата се затичаха натам.

— И тази врата е затворена! — извика Брайън. — Да опитаме през библиотеката. Ще строшим някой прозорец.

Доктор Винсънт грабна камък и се прицели. Стъклото се пръсна и издрънча. Брайън пръв се провря през дупката. Доктор Винсънт след него.

— Стаята на Лесли е в старата част на къщата, близо до кулата — обясни Брайън.

Той хукна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Запъхтени, двамата мъже се добраха до стаята. Беше отключено.

— Мирише на рози! — каза Брайън, докато палеше лампата.

Леглото беше празно. Никой не отрони нито дума.

— Какво е това? — попита доктор Винсънт след малко, като сочеше пеньоара между леглото и стената.

Брайън го вдигна.

— Пеньоарът ѝ? Но защо го е свалила? Докторът само недоумяващо вдигна рамене. Той душеше наоколо.

— Трябва да е газ — каза той. — По всяка вероятност циклопропан.

— Но това е упойващо средство — добави Брайън.

Доктор Винсънт кимна.

— В първата фаза действа като наркоза, само че мускулите продължават нормално да функционират.

— А миризмата на рози? — попита Брайън.

— Просто е добавена.

Доктор Винсънт се огледа наоколо. Изведнъж се пресегна зад леглото и дръпна една завеса. Показа се малък четириъгълен отвор с решетка отпред.

— Оттук изтича този газ, а вероятно и гласът идва от същото място — каза той.

— Но къде може да е отишла? — чудеше се Брайън.

— Сигурно не е тръгнала доброволно — каза доктор Винсънт.

Брайън се напрегна.

— Възможно е. Да не би да е тръгнала към Ричард?

Без нито дума повече Брайън се спусна към вратата, по коридора към стаята на Ричард, бълсна вратата и замръзна на място. Баща му лежеше сгърчен на пода. Опитал се бе да стане и да се добере до скрина. Но силите го бяха напуснали. Сега лежеше свит пред него.

Доктор Винсънт отстрани Брайън и се наведе над болния да напипа пулса.

— Още е жив. Помогнете ми да го сложа на леглото.

Ричард Гилуърт отвори очи. Погледът му се плъзна от лекаря към Брайън.

— Хванете го под мишици — каза докторът. Брайън автоматично се подчини. Щом го вдигнаха, Ричард извика от болка.

Докторът се опитваше да го успокои. Но болките бяха прекалено силни. Брайън застана до леглото на баща си.

— Къде е Дороти?

— Тя... — Болният пак се разпъшка.

— Кажи ми къде е.

— Лесли — пошуши Ричард.

— Какво става с нея?

Ричард стана бял като платно.

— Загуби съзнание — каза доктор Винсънт.

— Той трябва да ни каже къде са Дороти и Лесли.

Доктор Винсънт прави-струва, но накрая Ричард Гилуърт отново отвори очи.

— Къде е Лесли? — попита Брайън.

— Аз я помолих да не го прави — изскимтя старият човек.

— Какво да не прави? — намеси се и докторът.

— Стига и това зло, дето стори на Моника.

Брайън гледаше ту доктора, ту баща си.

— Какво е сторила на Моника?

— Дороти не искаше Моника да е твоя жена — едва промълви

Ричард.

— Лесли... къде е тя? — попита хрипливо Брайън.

Доктор Винсънт му даде знак да мълчи.

— Жена на кого? — попита докторът.

Ричард посочи с мършавия си пръст към Брайън. Промърмори:

— На Хари Уейд. Тя не искаше Хари да има друга жена —

Ричард дишаше с хрипове. — Тя знаеше какво съм направил. През всичките тия години е знаела. Затова трябваше да й помогам за Моника. Дължах ѝ го.

— Нищо не разбирам — прошепна Брайън.

Загледа се в стария човек. Протегна ръка и нежно го погали по хълтналите слепоочия. После вдигна очи към доктора.

— Когато бях момче, ние много се разбирахме с него. Той беше идеален баща.

— Аз не съм ти баща — каза Ричард, като гледаше Брайън.

Той не го разбра.

— Не съм ти баща — повтори умиращият. — Питай Дороти.

— Къде е тя?

Ричард протегна ръка към него.

— Тя не бива да прави нищо на Лесли — пошуашна той.

Главата му клюмна на възглавницата. Доктор Винсънт опипа пулса.

— Свърши — промърмори той.

Брайън затвори очите на покойния.

— Сега трябва да търсим Лесли — каза той.

— Имам една идея — отговори докторът. — Да се върнем пак в нейната стая. Може би ще открием някакъв знак.

Брайън го гледаше въпросително. — И двете жени все говореха за стена, която се отваря — каза доктор Винсънт.

* * *

Лесли почувства, че розовата мъгла се разсейва. Ослепителната светлина ѝ причинява болка.

Погледна към Дороти. Тя беше в някакво кървавочервено одеяние, дълго до петите.

— Изобщо не я е срам — каза Дороти.

Лесли се погледна. Беше съвсем гола. Дръзко изгледа Дороти.

— Моника поне...

— Страхувала се е! Нищо повече. — Лесли се силеше да скрие ужаса си. Продължи смело: — Няма да изпълни плана си.

— Дори аз да не успея — отвърна Дороти с широко отворени очи, — главата на Медуза ще успее. — Обърна се към Накума: — Сега донеси маската!

Накума се върна след няколко секунди. Маската беше чудовищна.

— Покажи я на плъховете — нареди Дороти.

Ефектът беше мигновен. Възбудените животни се опитваха да прегризат решетките. Лесли се разтрепери.

— Имат изработен рефлекс — каза Дороти. — Представяте ли си какво ще стане с някого, ако му сложат тази маска?

— Вие сте умопобъркан! — запъхтя се Лесли.

Дороти я гледаше навъсено.

— Аз го обичах, преди да се появи Моника и вие. Лесли си спомни какво пишеше Моника за отношенията между Дороти и нейния син.

— Той ви е син — каза.

— Мой син? — прошепна Дороти. — Той е единственият мъж, когото съм обичала.

— А Ричард? — попита Лесли.

Дороти замислено се втренчи в нея.

— Никога няма да разберете това. Никой не ме разбира. — Обърна се към Накума: — Крайно време е. Погрижи се за нея. Заведи я в другата стая.

Накума бълсна Лесли в някакво грамадно помещение, където се разливаше странна и злокобна синкова светлина, а върху един подиум бе поставено легло.

Лесли повече не можеше да се владее. Започна да крещи.

— Никой няма да ви чуе — увери я Дороти.

Накума я сложи на леглото, стегна ръцете ѝ над главата, завърза и краката.

— Сега ще ви кажа какво ще стане след малко — започна Дороти.

— Не! — извика Лесли. — Не!

— А пък аз си мислех, че не ви е страх — гадно се усмихна Дороти. — Не се бойте, плъховете само малко ще ви загрозят. Само толкова, че никога вече да не ви пожелае мъж — нито Брайън, нито който и да било друг.

От ужас Лесли диво запищя, като се мъчеше да се освободи от въжетата.

— С Моника всичко стана лесно — осведоми я Дороти. — Тя беше кротка. И когато плъховете достатъчно я обработиха и я върнахме в стаята ѝ, тя беше твърдо убедена, че си е загубила разсъдъка. Тъй че беше съвсем пристрастна да я накарам да вземе приспивателно.

— Моля ви — шепнеше Лесли, — моля ви, пуснете ме...

— Не се бойте, вие ще останете жива. Дори и аз го желая. Защото искам да наблюдавам физиономията на Брайън, когато ви види. Да, това е най-голямото ми желание. Искам да видя погнуса на лицето му.

Лесли отчаяно изкрещя.

— Накума, сложи ѝ маската.

Той изпълни нареддането. Лесли се опита да я отхвърли от себе си, но не ѝ се удаде.

— И тъй, Накума, тя е твоя! — засмяна се провикна Дороти. — Накума е цар на всички плъхове!

Лесли се вцепени. Пръстите ѝ се забиха в длани.

— Сега самият той ще се превърне в плъх — тържествуващо прогласи Дороти.

Ужасът на Лесли нямаше предел.

Песента на Накума се усилваше. Ненадейно Лесли откри, че маската е от някакъв материал, който може да се прегризе.

— Пусни плъховете! — изкомандва Дороти.

Гнусното цвърчене се приближаваше. Упоителен аромат на рози я обгърна. Писъкът на животните стана по-пронизителен и настървен.

Изведнъж нещо я докосна. Пъrvите плъхове бяха пристигнали. Лесли загуби съзнание.

* * *

Горе, в стаята на Лесли, доктор Винсънт и Брайън педя, по педя „очукваха“ стените, докато стигнаха накрая до едно място, където дървото поддаде. Откриха тунела, запалиха клечка кибрит и бързо тръгнаха към другия му край.

Брайън нямаше и понятие за съществуването на този тунел. Едра пот изби по челото му. Страхуваше се да не закъснеят със спасяването на Лесли.

В дъното на тунела имаше три врати. Пробваха ги една по една. Третата се оказа отключена.

— О, Господи! — ужасено извика Брайън, когато откри леглото с човешката фигура, по която лазеха плъхове. Спусна се нататък. Накума му прегради пътя. Вкопчиха се един в друг. Изведнъж екна гръм. Накума се сгърчи и падна на колене.

Брайън дръпна маската от лицето на Лесли и запрати това чудовищно нещо към Накума. В същия миг плъховете се нахвърлиха върху него и го разкъсаха. Виковете му постепенно загълхнаха.

Брайън вдигна Лесли и я понесе. Пред него се изпречи Дороти. Пронизително закрещя:

— Ти ми принадлежиши! На мен! Нали всичко това направих, защото те обичам, Хари!

Брайън я бълсна настрани.

— Погрижете се за нея — помоли той доктора, а самият той занесе Лесли в стаята си и я сложи на леглото.

— Обичам те — пощушна в ухото ѝ.

Донесе леко вълнено одеяло и я зави. Примъкна един стол до леглото и зачака тя да се свести.

— Брайън — повика го някой от вратата.

Той вдигна очи. Беше доктор Винсънт.

— Какво става с Дороти?

— Дадох ѝ приспивателно — отвърна докторът. — Сега ще поспи малко.

Брайън кимна.

— Сигурно ви е ясно, че тя е много болна — добави докторът. — При това от дълго време. Докато бях при нея, непрекъснато говореше за някакъв мъж на име Хари Уейд. Кой е той, знаете ли?

— Ричард не спомена ли същото име?

— Да.

— А нещо друго не каза ли?

Доктор Винсънт се колебаеше.

— Моля ви, искам да знам всичко — каза Брайън.

— Хари Уейд е бил любовник на майка ви — отвърна докторът.

— Любовник? — Брайън се изправи. — Не мога да повярвам. Татко бях толкова щастливи с баща ми.

— Ричард Гилуърт не ви е баща.

— Какво?

— Вашият баща е Хари Уейд.

— Може би това е искал да ми каже Ричард.

— Така изглежда.

Брайън отиде до прозореца. Още валеше. Но бурята вече преминаваше.

— Винаги се е отнасял към мен като към роден син — замислено каза той. — А с този Хари Уейд какво е станало?

— Има ли някакво значение?

— Мисля, че имам право да знам.

— Убили са го.

Брайън го погледна смаяно.

— Един ден Дороти е отгатната, че Ричард го е убил, защото е открил, че тя го мами.

— А Дороти?

— Разумът ѝ все повече се е помрачавал. С годините в нейните представи вие все повече сте се превъплъщавали в Хари Уейд.

— Затова ли е подтикнала към самоубийство Моника?

Доктор Винсънт кимна.

— Тя е достойна за съжаление — каза той. После хвърли поглед към Лесли.

— След малко ще дойде на себе си. Ако мога да направя нещо за вас, моля, обадете ми се.

Брайън изпрати доктора до вратата.

— Много ви благодаря — каза той.

— Трябва да се махнете оттук и да започнете живота наново — подхвърли докторът.

— Ще се опитам — отвърна Брайън.

— По пътя ще се отбия в полицията — каза доктор Винсънт, — да съобщя за станалото.

— Благодаря.

Когато доктор Винсънт си отиде, Брайън пак седна до леглото на Лесли. Това, което току-що бе научил, сякаш нямаше връзка с неговия живот. Сякаш му бяха разказали историята на непознат човек.

Той дълбоко си пое дъх, без да откъсва очи от Лесли.

* * *

Тя полека-лека се връщаше в съзнание. Усети одеялото върху себе си. После започна да си спомня. Сърцето ѝ се разби.

Докосна с ръце лицето си. Маската я нямаше.

Бавно вдигна клепачи. Лежеше на легло, но не на своето. До леглото седеше Брайън. Главата му бе клюмнала, лицето — заровено в шепите.

Тя простена. Брайън отпусна ръце и я погледна. След това се наведе и я хвана за ръцете.

— Всичко вече е наред — тихо каза той. — Всичко е наред. Ти си спасена.

— А лицето ми? — попита със страх.

Той нежно я помилва по бузата.

— Нищо не се забелязва. Дойдохме тъкмо навреме — доктор Винсънт и аз.

— Беше ужасно! — Тялото ѝ се разтресе в неудържими ридания.

— Опитай се да забравиш — каза Брайън и взе ръката ѝ.

Лицето му се доближи до нейното. Когато устните му намериха нейните, тя почти примря от тази целувка. Никога не бе изпитвала такава нежност.

— Обичам те, Лесли — тихо каза Брайън.

— Обичам те, Брайън — отговори тя.

— А аз си мислех, че съм те загубил — промърмори той. —
Мислех...

— Моля те, не говори нищо сега. Прегърни ме силно.

— Лесли — нежно пошепна той, — аз никога вече няма да те пусна, никога.

Тя се сгущи до него. Тихичко попита:

— Какво стана?

Той ѝ каза, че Ричард е умрял.

— А Дороти и Накума?

Разказа и за тях.

— Толкова много неща искам да ти кажа — прошепна той, — но в момента не мога.

— Аз разбирам.

— Мислиш ли, че след всичко, което се случи, все още можем да бъдем щастливи? — попита тя.

— Да, скъпа.

Прегръдката му беше толкова нежна, че Лесли почти припадна. Този път от щастие.

Издание:

Алисия Грейс. Парфюмът на страстта
ИК „АТИКА“, София, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.